

Albert E. Cowdrey
Triburile de pe Bela

Documente strânse de Onorabila Comisie care a investigat tragedia petrecută pe planeta Bela și Hotărârea luată în baza acestora.

Proba numărul (1)
Extrase din agenda lui Kohn,
Robert Rogers, colonel din Forțele de Securitate

Mă simt de parcă *nu* am ateriza, ci am executa un picaj.

Înfruntând un strașnic vânt din față, naveta transportorului luptă împotriva vântului și ploii până când ieșim din plafonul gros de nori, ajungând deasupra mării de un albastru întunecat. Ne îndreptăm spre un promontoriu mic și stâncos, care se detașează din linia neclară a coastei.

Construită din duroplast verde, platforma de aterizare pentru nave seamănă cu un smarald mare, dar fals, montat într-un inel de spumă. Jeturile motoarelor de frânare ard platforma, iar din ea se ridică nori involburați de aburi. Cum sunt singurul pasager, mi se permite să părăsesc naveta înainte ca roboții ei ruginiți să înceapă operațiunile de încărcare. O adevărată armată de lingouri sclipitoare – aur, titan și alte metale al căror nume nu mi-e cunoscut – stă în poziție de drepti, șiroind sub ploaie, abia așteptând călătoria prin spațiu.

Două gărzi cu fețe de idioți (bărbat și femeie), pe care îi cheamă Vizbee și Smelt, îmi iau bagajele, priviți cu ochi triști de Julia Mack, căpitan din Forțele de Securitate. Omologul meu localnic mă salută, iar eu – minciună sfruntată – afirm că sunt încântat să mă aflu acolo.

– Chiar dacă acum ai fi încântat, asta nu va ține mult.

– Trebuie să le înapoiem arkienilor mlaștina asta nenorocită, adaugă Vizbee.

– *Liniște!* trâmbițează Căpitanul Mack și, fără alte comentarii, gărzile îmi încarcă lucrurile într-un mic aparat de zbor care, cu profilurile de zbor strânse, așteaptă într-un hangar.

În timp ce urc, simt cele patru sau cinci kilograme în plus pe care le am pe planeta asta – de asemenea, percep în aer un gust ciudat, ca de șampanie. Poate că oxigenul suplimentar mă va ajuta să duc mai ușor greutatea în plus. Ori poate doar să mă îmbete.

Bun venit pe Planeta Bela, amice.

Pe deasupra stâncilor înveșmântate în negură, printr-o vijelie pornită dinspre mare, gonim către Baza Principală. Mack socotește că totul e minunat.

– Aici m-am născut, spune ea cu mândrie, iar glasul puternic reverberează în cabină. Singurul copil născut vreodată aici. S-au încălcat reglementările companiei, desigur; mama lua anticoncepționale, dar ceva n-a mers, probabil. Ai mei au murit într-un accident minier și m-au crescut cei din colonie. Acum, de când cu crimele astea, se vorbește tot mai insistent despre închiderea minelor. Oamenii spun că vom pleca acasă, dar pentru mine, *aici* e casa.

– Dacă te pot ajuta să prindem ucigașul, îi spun, minele vor fi exploatare în continuare.

Mirosul de neîncredere se combină cu cel de umezeală și mucegai al uniformei, dar și cu acela de fixativ al perucii negre, care face parte din ținuta ei obligatorie. Iisuse, ce femeie uriașă, cred că are în jur de nouăzeci de kilograme. Și totuși nu e lăbărțată. Coapsa ei, presându-se de a mea pe banche-tă, e la fel de tare ca a unui taur.

Virăm spre vest, sau nord, pe deasupra estuarului unui fluviu lat, care se varsă învârtit în mare, improșcând valuri de spumă. O turmă de creaturi marine enorme se ridică la unison, ca niște dansatori, apoi dispar din nou în adâncuri. Observ în treacăt sclipirea unor colți lungi. Apoi alunecăm lin către o stâncă mare, acoperită de un mănunchi de domuri, depozite de semiplast și coridoare de legătură, totul amintind de o fermă de păsări.

Ei... dar ce naiba e asta?

Dedesubtul vălmășagului, se văd blocuri uriașe de piatră, fasonate și potrivite unul lângă altul ca piesele unui puzzle. Cum adică, am călătorit mai bine de patru ani lumină ca să descopăr că incașii au ajuns aici înaintea mea?

– Bun venit la Zamok, domnule colonel, spune căpitanul Mack, așezând nava cu pricepere pe cercul cenușiu al platformei ude de ploaie.

Când eram mic, îmi plăcea nespuse de mult să ascult aventurile bătrânului Navigator Maiakovski – exploratorul celor O Mie de Lumi, după cum suna unul dintre manualele mele, rostind totul cu un glas limpede și detașat, glas pe care încă îl mai aud în vis.

El a numit această lume Bela, cuvânt ce înseamnă alb. Când am văzut-o din spațiu, am crezut că a botezat-o astfel datorită vaporilor de apă, care o fac să lucească aproape la fel ca Venus. Însă mă înșelam.

– Câteva informații, mă anunță Mack, și-mi întinde un cub de memorie, când ajungem la ghișeul Sosiri și Plecări.

Îl conectez la agenda mea și ascult alene, în vreme ce un robo-funcționar introduce datele mele în computerul coloni-ei.

Cubul îmi povestește multe lucruri pe care le cunosc deja. Despre orbita demential de excentrică a planetei Bela. Îi trebuie circa 241 de ani ca să-și termine circuitul înspăimântător de lung. Despre anotimpurile nesfârșite, ale căror temperaturi extreme – arșiță și ger – sunt rezultatul căii orbitale, nu al înclinării axei sale, care este de doar două grade. Trăsături asemănătoare cu ale Pământului: se rotește de la vest spre est și ziua sa are durata de 22,7 ore, la care adaptarea ar trebui să nu constituie defel o problemă, chiar și pentru unul ca mine (eu am necazuri cu ritmurile circadiene).

Apoi cubul îmi recită textul raportului original întocmit de Maiakovski. Marele călător rus a sosit aici spre sfârșitul iernii, găsind cerul de un albastru înghețat și senin, iar suprafața planetei fiind albă și pustie – de unde și numele. Aparatele de scanat au detectat o formă artificială, drept care navigatorul a investigat, descoperind un oraș părăsit.

„Cine putea construi această platformă uriașă de piatră și templele minunate care o împodobesc? s-a întrebat. Lumea aceasta este moartă. Tot ce se află aici trebuie să fi fost construit de ființe asemănătoare nouă. Dar de ce în Antarctica asta nesfârșită?”

A numit-o *Zamok*, însemnând castelul, iar pe constructorii necunoscuți, *arkhitektori*. De aici și termenul popular de ar-kian.

Explorarea castelului a dat naștere unei confruntări cumplite cu carnivorele ce-și făcuseră bârlogul în temple. La început, specia părea doar interesantă, aducând în mare cu ursul polar de pe Pământ – și cărui rus nu-i plac urșii? Așa se explică numele pe care l-a dat acelor animale, *medvedi*.

„Blana lor lungă își schimbă culoarea din întunecată în alb, când se deplasează de la umbră la soare, murmură cubul. Colții și ghearele sunt redutabile.”

După aceea, a izbucnit un vifor. Când totul a devenit alb și temperatura a scăzut la minus șaptezeci de grade, iar bio-scanerile au devenit nefuncționale din cauza gerului, fiarele au atacat grupul de exploratori. „Doi membri ai echipajului, uciși. Cranii sfărâmate. Un altul, dispărut, probabil mâncat. Aceste animale prezintă un grad periculos de inteligență și șiretenie.”

A fost un simplu incident, desigur. Metalele descoperite de detectoare au adus pe planetă cartelul minier. Muncitorii au dărâmat încântătoarele temple cu buldozerul și au ridicat cocioabele mizere ce există și în prezent. Între timp, iarna se sfârșise, iar Bela s-a dovedit a nu fi defel o planetă moartă. Mii de specii au ieșit din ascunzătorile lor și miliarde de semințe și spori au dat colț, dezvoltându-se tumultuos până la sosirea verii, care a transformat suprafața într-un deșert dezolant.

Un gând simplu: Cât de fragilă e viața, dar și cât de îndărătnică. Odată pornită, ea poate supraviețui aproape în orice condiții.

Ajuns în acest punct, opresc cubul. A sosit medicul, o chinezoaică minusculă, dar energică, pe nume Anna Li.

Mă supune obișnuitei scanări medicale. Ciudată ocupație, fiindcă are de-a face cu mulți necunoscuți goi pușcă și pe-semne se întreabă după aceea, când îi vede îmbrăcați: Individul ăsta o fi cel cu un semn din naștere pe fund?

O anunț că nu aduc cu mine nici o boală înspăimântătoare, doar dacă socotește țacăneala o boală molipsitoare. Îmi surâde mecanic, semn că nu-mi acordă atenție.

– Nu ai nimic, îmi comunică, examinând banda imprima-tă, dar să te ferești de dulciuri.

Apoi se îndepărtează în grabă.

După ce mă îmbrac, Căpitanul Mack preia din nou comanda, și mă conduce pe coridoarele de un verde grețos, gemând de oameni purtând salopete gri. Pe ecusoane se lăfăiesc toate națiile Pământului: jiang, grinzshpan, basho, mba-sa, jones.

Spre mirarea mea, sunt cazat în apartamentul directorial. Un dormitor confortabil, o baie opulentă. Pe o terasă exterioară foarte întinsă, lucrările în piatră amintind de cele ale incașilor stau dezgolite și lucesc umed în ploaie. Priveliștea

de peste valea fluviului, deschisă până spre munții din depărtare, ar fi spectaculoasă, doar că este obstrucționată de un paravan de plasă de oțel. Niște lucruri semănând cu viermii se apropie încet prin umezeală.

– O să-ți aducă cineva bagajele, îmi spune Mack. Dacă ai nevoie de ceva, sediul Securității se află alături. E la fel ca apartamentul tău, are două uși, coridor și terasă. Controlorul te va primi mâine dimineață, după ce te odihnești.

Dă să plece. Însă eu am o întrebare de pus.

– Ce rost are paravanul acela?

Mack se încruntă.

– Aici obișnuia să doarmă domnul Krebs. Până când cineva a lansat o rachetă spre el. Din fericire, se găsea în biroul Securității și stătea de vorbă cu mine, astfel că n-a pățit nimic.

– O rachetă?

– Una care se lansează de pe umăr, mă lămurește, parcă scuzându-se, ca și cum o rachetă de mici dimensiuni te omoară mai puțin decât una mare. O fi fost vreun angajat nemulțumit. Atunci am pus paravane. Avem unul și în fața biroului Securității.

– Proiectilul a fost furat din armureria voastră?

Mack mă săgetează cu privirea.

– Da.

– Și unde doarme acum controlorul?

– În altă parte.

Închide ușa cu un gest hotărât, lăsându-mă să mă odihnesc cum oi putea, exact în centrul țintei.

Cina se servește în sufragerie. Mack mă conduce către masa principală dintr-un salon privat. Sper să-l cunosc și pe domnul Krebs. Însă controlorul cinează singur.

Fac în schimb cunoștință cu vreo zece directori și ingineri. Engleza este cea de-a doua limbă a tuturor, astfel că aud o babilonie de accente ale celor care își exprimă speranța fierbinte că voi reuși să descopăr ucigașul. Are deja la activ nouăsprezece morți – aproximativ doi la sută din populația de 1042 de oameni. Doctorița Li apare din nou fulgerător, purtând un halat de laborator, și mă anunță că are hologramele cadavrelor și toate datele rezultate la autopsie. Le pot vedea după cină.

– Sper că ai un stomac rezistent, mă atenționează ingine-

rul șef, un tip pe nume Antonelli, și se strâmbă.

– De fapt, nu arată chiar atât de urât, spune Li. Întotdeauna o lovitură prin creștetul capului, executată cu un obiect ascuțit. Bizar mod de a ucide pe cineva, însă e silențios și eficient.

– Există vreun tipar în alegerea victimelor? întreb. Bărbați ori femei, tineri ori bătrâni, homosexuali ori heterosexuali?

– Nu. Nu ar fi putut exista o diversitate mai mare, nici dacă cineva ar fi încercat să elimine o secțiune transversală a coloniei noastre. Adevărat, mai toate victimele sunt tinere. Dar asta ține de demografia de aici.

Corect. Coloniile miniere arată cam așa: câțiva oameni în vârstă conduc toată șandramaua, iar mulți tineri viguroși fac toate treburile grele și deseori periculoase.

– Există totuși un tipar. Toate crimele se comit aici, intervine Căpitanul Mack, deși până în acest moment a rămas tăcută și îmbufnată. Niciodată în tabăra minieră. E prima oară că oamenii se oferă voluntari ca să lucreze suplimentar în mină.

Cei din jurul mesei chicotesc destul de sumbru.

După ce terminăm de mâncat, o rog pe doctorița Li să mă prezinte celor mai tineri. Mă plimb prin sala principală de mese, dând mâna cu oamenii și privind un caleidoscop de chipuri, care nu au în comun decât vârsta, sub treizeci de ani. Probabil junii se consideră până la ultimul directori în devenire, prezenți aici ca să-și facă pontajul, apoi să plece acasă și să urce treptele ierarhiei. Mă întreb câți dintre ei vor reuși.

Câteva minute mai târziu, merg alături de Anna – am ajuns să ne tutuim aproape imediat – pe un coridor care duce la clinica ei. Când ajungem pe la jumătatea drumului, se oprește și spune:

– Prima crimă s-a petrecut exact aici.

– *Aici?*

Ne aflăm în mijlocul unui condor absolut pustiu, nemobilat, lung de aproximativ douăzeci de metri, fără ferestre, bine iluminat și lipsit de orice ascunziș. O întreb cine a fost victima.

– O femeie pe nume Cabrera. Atletă, bună alergătoare; viața e atât de plictisitoare aici, încât cei ce nu cad pradă băuturii se apucă de atletism. Dacă l-ar fi văzut venind, sunt

sigură că ar fi putut scăpa.

– Cu ce a fost lovită?

– Pesemne cu un piolet, are mâner scurt, e ușor de dosit. Vârful a pătruns prin fisura longitudinală a craniului și s-a afundat aproape șapte centimetri în mezencefal. Cabrera a mai trăit câteva ore în stare de comă, apoi a murit.

– Criminalul e neapărat un bărbat?

– Nu, având în vedere fetele care urmează cursuri de arte marțiale. Suntem copleșite numeric de bărbați și dacă n-am fi în stare să ne apărăm, am avea câte-un viol pe săptămână.

– Vrei să sugerezi că nu toți minerii sunt gentlemeni?

– Sunt gentlemeni aproape în aceeași proporție ca polițiștii.

Constat că am în față o femeie spirituală.

PROBA NUMĂRUL (2)

Din raportul redactat de
Anna Li, medic generalist

Această persoană l-a cunoscut pe Robert – colonelul Kohn – chiar în seara sosirii sale pe Bela.

Din scanarea lui medicală îmi amintesc doar că nu era circumcis. La masă, am observat că era un bărbat masiv, cu părul încărunțit prematur.

Discuția noastră inițială a fost utilă, cred, pentru că l-a ajutat să înțeleagă situația de aici, de pe Bela. A manifestat interes față de datele pe care i le-am putut pune la dispoziție. Nu am reușit să stabilesc de la început dacă era inteligent, deși vorbea ca o persoană cultivată. Admit că aroganța intelectuală este unul dintre defectele mele grave. Noi, medicii, îi privim mai întotdeauna de sus pe polițiști, chiar dacă se întâmplă să susținem contrariul.

Când am plecat, am încuiat ușa laboratorului. Începusem să investighez un vierme comun, sau o larvă, sperând că descoperirea structurii factorilor ereditari cromozomiali ar asigura un model pentru lucrări ulterioare privind creaturile mai complexe și mai interesante de pe Bela.

Urându-i colonelului tot binele în gând, m-am apucat de activitatea tăcută și pasionantă, care m-a făcut să uit cu desăvârșire de cadavre și de cei care le-au lăsat în urmă.

PROBA NUMĂRUL (3)

Din agenda colonelului Kohn

Glasurile indifferente ale ceasurilor anunță miezul nopții, dar nu am deloc senzația că ar fi această oră. Sunt pregătit de culcare, dar, din câte s-ar părea, nu de somn. Creierul meu continuă să funcționeze în gol în plictisul sec al oboselii.

Mă bucur că mi s-a implantat acest cip în laringe, astfel că nu trebuie să vorbesc tare ca să-mi înregistrez gândurile. Niciodată nu știi cine trage cu urechea. Tehnica seamănă oarecum cu a ventrilocilor, și nu e greu de deprins. Toate porcăriile din fluxul conștiinței ajung astfel în agendă, care este îngropată adânc în memoria codificată.

Fotografiile puse la dispoziție de Anna sunt destul de înspăimântătoare, și nu mă prea ajută. Despre notițele lui Mack privind crimele se poate afirma același lucru. Ucigașul este eficient. Modul de operare este bizar. Victimele sunt alese la întâmplare.

Crimele au debutat pe coridoare, s-au produs pentru scurtă vreme în crescătoriile hidroponice, apoi s-au petrecut oriunde. Cei care făceau jogging au fost puși la pământ pe culoarele de alergare, cei care lucraseră până târziu, au sfârșit în ateliere și birouri.

Omorurile au continuat chiar și după ce Mack a dat ordin ca oamenii să nu meargă nicăieri fără un însoțitor. O femeie folosea toaleta, în vreme ce alta stătea de pază la ușă. Când cea dinăuntru a încercat să deschidă ușa, n-a putut din pricina cadavrului prietenei.

Metodele obișnuite de investigație au dat greș. Testele pentru descoperirea de pete de sânge, urme de păr sau fibre nu au dat nici un rezultat. Coloniei îi lipsesc echipamentele necesare pentru efectuarea de teste psihologice sofisticate. Metodele folosite de Mack au fost improvizate și dure; după prima crimă, a interogat pe toată lumea, i-a eliminat de pe lista suspectilor pe cei care aveau alibiuri solide, apoi a arestat trei oameni care nu aveau alibi.

Rezultatele nu au fost îmbucurătoare. După alte două crime, a trebuit să-i elibereze pe suspecti.

Problema e că nu *toți* au alibi pentru fiecare crimă, nici chiar pentru mai multe. Nu se descoperise nici o urmă a ar-

mei. Deși inginerii minieri erau în număr preponderent, pioletul nu se număra printre instrumentele lor standard; probabil fusese adus în bagajele personale de cineva pasionat de ascensiuni sau alpinism. Computerele lui Mack au verificat facturile bagajelor personale pe o perioadă îndelungată, atât cât au permis evidențele, dar nu au descoperit nici un asemenea obiect.

Platforma de piatră de sub picioarele noastre este înțesată de pasaje înguste. Când au apărut tot soiul de povești privind ucigași extraterestri, Controlorul a luat la început în răs o asemenea idee, după care i-a dat ordin lui Mack să examineze posibilitatea. Aproape oricare ființă umană adultă era prea mare ca să poată trece pe acolo, așa că a folosit un robot.

Cubul de memorie conține câteva imagini ale picturilor rupestre pe care le-a descoperit sub pământ, primele care fuseseră văzute vreodată, lăsate de arkieii din Zamok, niște ființe bipede cocoșate, de culoare cafenie, având picioare cu trei degete, capete de forma unor bostani și probleme dentare grave. Însă, cu excepția unor excremente și a câtorva oase de animale mici, nu se descoperiseră semne ale vreunei prezențe recente.

Concluzia nu a surprins-o pe Anna. Analizând circumstanțele în care se comiseseră crimele, trăsese deja concluzia că ucigașul era de origine umană, la fel ca victimele sale.

Ei, la naiba. Încă mă străduiesc să adorm, dar fără nici o șansă. Sunt prea obosit, evident, iar creierul meu continuă să ruleze în gol.

Simțind nevoia de a inspira puțin aer adevărat, îmbrac un halat, deschid o ușă groasă ce dă spre terasă și mă strecor pe după paravan. Dinspre fluviu răzbate un urlet tremurător. De sus cad picături reci ca gheața, iar tunetele fac să se cutremure dealurile îndepărtate.

Aici sus, aerul are un gust plăcut – fitoplanctonul și verdeața junglei lucrează din plin ca să elimine gazul otrăvitor pe care ne place să-l inspirăm. Îmi simt deja inima bătând mai iute. Presupun că atunci când te afli în junglă, printre toate cheștiile acelea în putrefacție, ai parte de o duhoare... Așa e în mai toate junglele.

Picioarele desculțe îmi sunt reci, am uitat să-mi aduc papuci. Blocurile de piatră sunt netede și alunecoase. Simt

cum strivesc mici viermi sub tălpi. Traversez terasa către un parapet scund și privesc în jos. Fulgerele licăresc deasupra junglei dense și întunecate, care mărginește malurile fluviului. Apoi dau de un miros ce-mi amintește de cușca unui leu de la o grădină zoologică...

Auu!

Fiu! Ce șoc neplăcut.

O clipă, să reiau firul evenimentelor. Dinspre biroul Securității răzbătea o lumină, iar eu mă întorsesem în acea direcție și lipăiam spre el, când cineva a deschis brusc ușa, a îndreptat un pistol de șocuri spre mine și a strigat:

– *Ă bas!*

M-am azvârlit pe pietrele umede, iar proiectilul a vâjâit pe lângă mine. M-am răsucit exact la vreme ca să văd ceva mare, care venea peste parapet, răsturnându-se înapoi și dispărând.

Acum mă simt mai bine. Mă aflu în sediul Securității, iar un tip tânăr în uniformă îmi oferă un prosop, exact ce-mi trebuie în aceste momente.

– Domnule, mi se adresează politicos, cred că nu ar trebui să ieșiți afară noaptea. Uneori, se întâmplă ca anemahle sălbatice să se cațere pe ziduri.

Am în față un tip slăbănog și agil ca un arc strâns, cu o umbră de barbă pe bărbie și ochi negri extrem de vii. Vorbește engleză cursiv, dar câteodată într-un mod original. E locotenentul Michel Verray, ofițer de securitate.

În jurul nostru, nenumărate monitoare clipească și bâzâie parcă mai mult pentru sine. Aici e paradisul oricărui pervers. Într-un dormitor, un maldăr tumultuos de așternuturi sugerează o pereche de amorezi care încearcă să se bucure de puțină intimitate cât fac dragoste. Iată una dintre scenele cele mai lipsite de interes – un dormitor pustiu – al meu.

La Baza Principală, Michel este singurul asistent cu program normal al căpitanului Mack. El îi spune, cu o inflexiune ironică, Maman.

– Poftiți, domnule colonel. Este cheia de la biroul Securității. Sunt convins că Maman nu are nimic împotriva. Și o să vă încredințez un pistol, contra semnătură.

În timp ce completăm formularele, flecărim de una și alta. Iau pistolul, verific încărcătura, apăs butonul de recu-

noaștere până când acesta memorează tiparul capilarelor de pe mâna mea. Bună, domnule pistol! Bună, colonele!

Mai schimbăm câteva banalități.

– Presupun că nu e chiar mama ta, nu-i așa? Omul face o strâmbătură comică.

– Non. Dar cred că i-ar plăcea.

Dacă are dreptate, ar fi primul semn de sentiment uman pe care l-aș descoperi la Mack. Michel mă inițiază în activitatea biroului, explicându-mi că monitoarele au fost instalate după primele crime.

– Ne străduim să-i convingem pe oameni să stea în zonele aflate sub supraveghere. Îmi pare rău că nu avem mai multe echipamente. Nu deținem suficiente camere, astfel că oricine poate pândi în zonele neiluminate, așteptând doar o șansă pentru a ataca.

– Dar oamenii nu s-au plâns că îi spionați?

– La început, da. Acum, când sunt speriați de-a binelea, nu se mai plâng atât de mult. În orice caz, am ajuns să ne spionăm între noi. Acolo e camera mea, cu colegii mei de apartament. Iar dincolo cred că o veți observa cu încântare pe Maman citind în pat.

Mack nu are peruca pe cap, iar părul îi este tuns scurt. Îmi aduce aminte de portretul făcut de Picasso scriitoarei Gertrude Stein. Întreb dacă cele vreo zece arme din rastel sunt singurele existente în cadrul coloniei. Nu, sigur că nu. Oamenii de la Securitate – Mack și Michel, plus Vizbee și Smelt – poartă arme la ei. La fel domnul Krebs, inginerul șef Antonelli și încă unul sau doi dintre șefii cei mari. De fapt, toți vor arme, însă Mack se opune și, până acum, Krebs a fost de partea ei.

Au dreptate, normal. Civili înarmați pot fi mai primejdioși decât orice criminal.

– Și ce s-a întâmplat cu rachetele? întreb.

Michel surâde larg, înțelegând la ce fac aluzie.

– Toate cele cinci care au mai rămas sunt aici, sub cheie, care se află la Maman.

– Îmi închipui că atacul asupra Controlorului a făcut-o să-și piardă din prestigiu.

– Toată situația asta o face să-și piardă prestigiul. Devine tot mai sumbră pe zi ce trece. Chiar dacă arată ca un munte, tot o roade insuccesul. Și refuză să ia medicația pe care i-a

recomandat-o doctorița Li.

Michel aduce o sticlă de coniac și două pahare de plastic dintr-o cameră alăturată. Băutura stârnește un foc binevenit în măruntaiele mele. Continuăm să flecărim și curând devenim amici. Așa aflu că Michel a făcut o explorare a pasajelor subpământene.

– Tu ai construit robotul?

– Non. Minerii aveau deja astfel de lucruri pentru a cerceta locuri prea înguste ori periculoase pentru oameni. Le spuneau păianzeni – mașinării mărunte, cu trei picioare, o cameră digitală și un spot. Eu l-am dirijat prin tuneluri, am făcut un cub de memorie pentru Maman și, pe ascuns, unul pentru mine.

A făcut un gest din umeri, rostogolindu-și ochii în sus, într-o expresie comică de spaimă.

– Doamne, ce s-ar supăra dacă ar ști de copia asta.

– De ce?

– Ca multe alte bunici, e greu să te înțelegi cu ea. Își închipuie că puterea stă în cunoaștere. De acord, o fi având dreptate. Vrea să știe tot ce se petrece aici. N-am nimic împotrivă, asta îi este meseria. Dar vrea să și monopolizeze informațiile, să le pună deoparte împotriva oricăror dușmani.

– Înseamnă că are inamici.

– Mais oui, spune proaspătul meu prieten, cu un aer de bună dispoziție, și dă peste cap ce i-a mai rămas în pahar. În afară de mine și Krebs, toată lumea o urăște de parcă ar fi pesta.

Chiar așa, precum ciurma, zici? În fine, oricum nu-mi închipuisem că era nesperat de populară. Pe măsură ce face din nou plinul paharelor, Michel devine tot mai franc. Profitând de asta, îl întreb:

– Dar de ce ai vrut să ai și tu un cub, Michel?

– Când ajung acasă, vreau să obțin o diplomă în Civilizații Extraterestre și să mă apuc de predat. Am început să analizez informațiile cadru cu cadru și cred că pot să-mi scriu toată theeza din ce există acolo. Le bon Dieu nu a avut intenția să mă facă polițist, a adăugat, apoi roșește, socotind că aş putea lua remarca drept o insultă la adresa profesiei mele.

– Sunt de acord cu Dumnezeu, îl asigur, cu un aer solemn, apoi îi urez noapte bună.

Înarmat, traversez terasa fără nici o problemă.

Bun băiat, gândesc la întoarcere. Mi-a salvat viața, apoi m-a scutit de nenumărate motive de jenă post-mortem. Cum ar fi fost o însemnare finală din dosarul meu personal care să sune așa: *În prima zi a ultimei misiuni încredințate, Kohn, Robert R., colonel, număr de cod 52.452.928, a reușit să se lase înghițit de sălbăticiuni.*

Noapte bună tuturor. Și vise plăcute.

Dimineața apare cu ploaie, tunete, fulgere și un șoc foarte neplăcut.

Sunt convocat încă din zori în biroul lui Krebs. Căpitanul Mack bate la ușă și, când ies nesigur pe picioare, cu ochii lipiți de somn, mă conduce într-o muțenie sumbră, pe un labirint de coridoare.

Ne aflăm undeva în adâncul Bazei Principale, când ajungem la noul apartament directorial, situat la o asemenea adâncime, încât vuietul furtunii s-a stins cu totul. Este evident că domnul Krebs nu vrea ca noul lui apartament să mai fie lovit de vreun proiectil.

Biroul este spațios, neutru și urât, lucru ce se poate spune și despre ocupantul lui. Mack se retrage fără o vorbă, iar un bărbat cu o față sumbră, umflată, stând pe un fotoliu directorial, cu spătar înalt, se apleacă în față și îmi întinde două degete moi pe care să i le strâng în semn de salut.

Trăsătura principală de pe fața lui este falca de jos, care pare o cupă de excavator. Caninul inferior dreapta îi iese în afară. Burta îi trece peste tăblia biroului, însă brațele îi sunt subțiri și par neobișnuite cu vreun efort fizic. Îl categorisesc drept directorul perfect, un grăsan cu un fund ce atârână, care nu e bun la nimic altceva decât să dea ordine unor oameni mai deștepți și mai puternici decât el.

– O să pleci peste jumătate de oră, mă întâmpină, în loc de salut.

– Să plec, unde?

– Cum unde, să examinezi cadavrul, mormăie, lăsându-se să cadă din nou pe spătarul înalt al fotoliului. Să o iei pe Li cu tine. E un doctor de mâna a treia, dar nu avem pe cineva mai bun.

– A mai avut loc o crimă?

– Nu ți-a spus Mack? Ce mama dracului, trebuie să mă ocup de toate? Da, s-a petrecut la Tabăra minieră Alfa.

– E prima crimă la o tabără minieră.

– Întocmai. Acum, căcăcioșii ăștia lași, care lucrează pentru mine, nu vor mai vrea să coboare în subteran. Își închipuie că se află aici să înfulece mâncarea oferită de companie, să își facă pontajul și să lucreze cât mai puțin.

Încep să pricep de ce ar dori cineva să îl spulbere cu o rachetă pe domnul Krebs. Pare să aibă o părere la fel de proastă despre mine. Stă locului, sfredelindu-mă cu privirea vreme de câteva secunde, apoi mă întreabă pe neașteptate:

– Sper că nu ai de gând să-mi încarci bugetul cu onorariul tău. Își împinge falca de jos și mai mult în față.

– Nu. Sunt plătit de cei de la centru, iar cartelul le ram-bursează cheltuielile.

– Aha, slavă cerului pentru serviciul ăsta. Cel care a murit nu era cineva important. Să mulțumim cerului și pentru serviciul ăsta.

Cu aceste cuvinte se încheie și întrevederea noastră.

Îmi iau agenda, îi pun o baterie nouă și o întâlnesc pe Anna în fața clinicii. Are cu ea o sacoșă plină de fiole pentru probe și o trusă medicală. O ajut să le care.

– Ți-am întâlnit șeful, îi spun, în timp ce ne grăbim spre platforma de decolare.

– Îl detești de cum îl vezi. Grăbește-te, nu avem decât un zbor pe zi, nimic mai mult.

Zece minute mai târziu, decolăm și ne trezim azvârliți drept în colții furtunii.

Așa un zbor mai zic și eu. A durat o oră sau, mai curând, o eternitate, indiferent cum ai privi lucrurile. Blestemata de cutie neagră care ne dirija fusese programată să ne ducă pe ruta cea mai directă, probabil din dorința de a economisi combustibil, așa că am traversat un golf larg, unde apa întunecată era cât se poate de involburată. Vântul se repezea furios spre țarm, iar noi zburam exact în fața lui.

Sunt aproape sigur că un fulger va prăji cutia neagră și ne va trimite direct în fundul mării. N-am mâncat de dimineață, așa că nu am ce să vomit, decât stomacul în sine, probabil.

Anna îndură toate zgâlțâielile și hopurile cu stoicism, ori așa mi se pare mie. Cu toate astea, bag de seamă că și ea scoate un geamăt de ușurare când, într-un târziu, lăsăm golful în urmă și ne așezăm cu o trepidație pe un alt cerc de beton spălat de ploaie, aflat în apropierea unui grup de bolte și

ateliere.

– Gata, am ajuns la Alfa, mă anunță ea.

Câțiva oameni apar în goană cu umbrele – da, chiar umbrele, din cele folosite pe Pământ –, dar bineînțeles că noi ajungem oricum learcă. Aici sunt cazați douăzeci și patru de oameni, însă trei sunt plecați să repare o pompă de noroi, ce-o mai fi și aia. Așa se face că-mi sunt prezentați douăzeci de oameni vii și unul mort.

Acesta din urmă este un tânăr pe nume Thoms. Zace cu fața în jos pe podeaua de beton a atelierului. La prima vedere, singura diferență privind modul de operare este faptul că a fost lovit în ceafă, iar nu în creștet.

– Se pare că arma a pătruns prin scizura mediană posterioară a bulbului rahidian, spune Anna, mai mult pentru agenda ei.

Însă după aceea își pune pe cap o lampă cu xenon și o lupă tridimensională de mare putere, își lasă lentilele peste ochi, îngenunchind, și aproape că atinge cu nasul părul imbibat de sânge de pe cap.

Când o ajut să se ridice, se încruntă.

– Rănile celor din Zamok erau bine conturate, mormăie. De data asta... rana nu mai e chiar atât de precisă. E ca și cum arma s-a turtit la impact. Va trebui să fac o comparație când vom duce cadavrul la laborator. Ajută-mă să-l întorcem.

Într-un anume fel, mișcarea cadavrului are un efect calmant asupra mea. De fiecare dată când dau cu ochii pentru prima oară de un cadavru, sufăr un șoc, în ciuda atâtor ani de când tot văd urmările unor acte de violență. Numai că atunci când manevrez un cadavru și îi percep greutatea aparte, îndeosebi unul, așa cum se întâmplă acum, în care se instalează rigiditatea, știu că am între palme pământ și piatră, nu o persoană, și reușesc să o tratez ca pe orice altă dovadă criminalistică.

Examinarea superficială îmi arată că, în afară de a fi mort, lucru pe care l-a remarcat și Anna, Thom nu ne mai oferă nici o altă informație. După ce facem o mulțime de fotografii holografice, îl băgăm într-un sac, iar minerii ne ajută să îl punem într-un frigider.

Îmi petrec restul zilei într-un birou mic și gol, cu un singur monitor, care clipește nesigur pe o măsuță ciobită de du-

roplast. Beau cafea, mă îndop cu niște sandvișuri rău făcute, acoperite cu niște maioneză sintetică și grețoasă, și îi interoghez pe supraviețuitori.

Nimeni nu a văzut sau auzit ceva. Thoms era apreciat de toată lumea, nu avea nici un dușman declarat, iar toți cei de la punctul de lucru Alfa erau sub observație în momentul morții, pe care Anna îl situează între 6:30 și 8:00 dimineata. Am ajuns la ultimul nume de pe lista mea, când doamna Justiție își ridică legătura de peste ochi și îmi aruncă o privire.

Martorul – pe nume Ted Szczech, pronunțat Șec – este un puști palid și slăbănog, ce pare să aibă în jur de șaisprezece ani și poartă o salopetă care i-ar putea servi și drept cort. Intră în cameră târându-și picioarele și aduce un plic.

– Aa... aam, am ceva, ceva pentru dumneavoastră, domnule, se bălbaie el.

– Serios? Ce anume?

Mâncarea proastă și lipsa oricărui progres m-au făcut să-mi pierd buna dispoziție.

În următoarele cinci minute, Ted se împleticește în propria-i limbă. Treptat, înțeleg din exprimarea lui bâlbăită că lucra în același atelier cu Thoms, astfel că a fost primul care a observat cadavrul, înainte de a da alarma, a dat fuga să-și caute camera digitală, anticipând că, în scurtă vreme, toată lumea din Alfa avea să dea buzna la locul faptei, și va șterge ori distruge orice indiciu.

– Și atunci de ce nu mi-ai adus fotografiile imediat? îl întreb cu glasul cel mai gros și grav cu putință.

În realitate, mă impresionează inițiativa lui.

– Mm... mm... mi-am așteptat rândul la anchetă, explică Ted. Și... ăă... ăă...

– Ce mai e? spun, începând să extrag fotografiile din plic.

– Ăă... se pot vedea foarte clar urmele de picior.

– *Urme de picior?*

– Da. Au apărut când am folosit lumină infraroșie. Lumina obișnuită nu evidențiază nn... nimic. Nn... nici n-am știut că erau acolo, decât după ce le-am impp... primat.

Mă uit lung la urmele de picior cu trei degete, existente în jurul unui cadavru care este atât de proaspăt, încât la lumină neagră lucește datorită căldurii pe care încă o degajă. Dimineata foarte devreme, podeaua de piatră era rece, iar

trupul ucigașului a creat suficientă căldură tranzientă ca să fie înregistrată de camera foto.

- Probabil că a fugit când ai dat să deschizi ușa, comentez eu.

- Asta pare să-l sperie pe Ted.

- Așa credeți? întreabă, făcând ochii cât cepele. Chiar așa? (De data asta fără să se bâlbâie deloc.)

După ce îi arăt fotografiile, Anna pare gata să-și smulgă părul ce dă să încărunțească.

- Of, Mare Tao. *Stabilisem* doar. Ucigașul trebuie să fie *uman*, se vaită gemând.

- De acord, a fost un om. Apoi apare trei-degete, se apropie de cadavru, o rupe la fugă, dispare în junglă și...

Glasul meu se stinge fără să închei fraza. Anna mă privește. Mă uit și eu la ea. Amândoi ne aducem aminte unde am mai văzut picioare cu trei degete.

- Am face bine să ne întoarcem la Zamok, spune. Imediat!

Furtuna s-a potolit, iar călătoria de întoarcere este cam plicticoasă, ceea ce nu a fost cazul la venire. Învelit în sacul translucid de plastic și așezat în spatele nostru, cadavruul îmi aduce aminte în mod neplăcut de un făt gigantic înfășurat în placenta lui.

Reveniți la Castel, ne cărăm bagajele în spate și călcăm prin băltoace mari, după care mergem pe coridoare cenușii până ajungem în laboratorul Annei. Caut pe infopack fotografiile făcute de Păianjen în subteran și le verificăm. Într-adevăr, arkienii au picioare cu trei degete ce seamănă cu imaginile neclare ale lui Ted.

În timp ce-mi fac ceai pe un încălzitor aflat sub un clopot vidat, Anna o apelează pe Mack și solicită cubul de memorie cu explorarea integrală a pasajelor subterane.

- Nu ești autorizată să cunoști aceste informații, mârâie femeia lipsită de grație.

- Cum adică? se răstește Anna. Am drept de acces la orice informații. Sunt necesare în activitatea mea.

- Ai acces la puțoaiele angajaților! Nu ești ofițer de Securitate, nu ai nici o aprobare.

Văzând unde a ajuns discuția, intervin:

- Căpitane, eu am drept de acces la fel ca tine, ba chiar mai mult. Trimite odată cubul acela, dar cât mai urgent.

Mă simt foarte satisfăcut. Poate n-o fi frumos să faci paradă cu gradul tău, dar se dovedește eficient.

Ne calmăm, apoi apare Michel cu un pachet sigilat, pentru primirea căruia eu și Anna trebuie să semnăm. Tânărul îmi clipește complice, după care se duce în treaba lui. Două minute mai târziu, eu și doctorița stăm alături, urmărind pe computer imaginile din cub.

Formele cu aspect solid tresaltă, se stabilizează, își pierd din claritate, se limpezesc. Coborâm o serie de trepte înguste. Lumina intensă baleiază înainte și înapoi, mișcările ei fiind încurcate de înaintarea robotului. Anna oprește un cadru pe ici, colo, să avem o imagine mai clară.

De-a lungul pereților de piatră netedă, mășăluiește o procesiune de arkieni pictați în costume fantastice, făcute din piei de animale și pene. Capetele au o înfățișare ciudat de ascuțită, conferită de dinții proeminenți. La picioarele scărilor, un coridor se desparte, pornind spre stânga și dreapta, iar robotul începe să exploreze. Pasajele se desfac și se bifurcă mereu, astfel că el pătrunde în încăperi mici, ale căror pereți sunt acoperiți cu picturi hidoase, care mă fac să mă gândesc la arta mayașă de la Tikal și Dzibilchaltun.

Totul este fascinant, dar nu ne ajută deloc în problema noastră. Până să se sfârșească spectacolul, s-a răcit și ceaiul.

– Așadar, domnule colonel, ce concluzie trageți? mă întreabă Anna, cu o ironie deloc nevinovată.

– Un extrateres... Încep eu.

– Arkienii sunt băștinași, mă corectează. Noi suntem extraterestrii.

– Bine, bine. Întâi de toate, ai avut dreptate. Crimele de la Zamok nu puteau fi comise de un arkian. Dacă te întorci și vezi pe coridor o creatură ciudată, fugi, urli, te aperi, acționezi într-un fel, ceea ce victimele nu au făcut. Omorurile de aici au fost comise de un om. Prin urmare, ne confruntăm cu o anomalie.

Ne privim în liniște. Căutând o idee prin mintea golită de gânduri, o întreb:

– Ce știm despre arkieni?

Ea face un gest.

– Ce ai văzut și tu.

– Nu asta... (Nu știu ce voiam să spun.) Cum au supra-

viețuit pe lumea asta? E atât de bizară, ba un ger extrem, ba o arșiță de iad, anotimpuri care țin decenii întregi... cum s-au descurcat?

Oftează.

– Nimeni nu știe. Noi suntem doar un coș pe fața acestei planete. Am venit aici cu viziunea tipic mărginită a inginerului, să săpăm, să topim și să livrăm lingourile, apoi să plecăm acasă, când secăm filoanele.

Își face de lucru câțva timp, încălzind ceaiul, apoi continuă:

– Sunt la fel de rea ca toți ceilalți. Îmi petrec zilele efectuând exerciții fizice de rutină și tratând răni ortopedice ale celor ce lucrează în mine. De la asta mi se trage și chestia cu puțoaiele angajaților. După program, încerc să fac și știință adevărată.

– Și-ai reușit să descoperi ceva util?

– Pentru soluționarea crimelor? Nu. Dimpotrivă, n-are nici cea mai mică legătură. Încerc să descifrez biologia moleculară a...

– Aha, înțeleg.

– În orice caz, m-ai întrebat cum se adaptează băștinașii la lumea asta. Răspuns: nu știu felul de funcționare al lucrurilor pe Bela. Lucrurile practice ne răpesc atât de mult timp, încât nu ne mai rămâne nici o clipă să fim și inteligenți.

Prin urmare, renunțăm. Îi trimit lui Michel informațiile culese la Alfa, apoi mergem la cină.

O reluare a celor petrecute seara trecută – Mack mănâcând, inginerii măsurându-mă din ochi, întrebându-se dacă știu ceva ce ei n-au aflat încă despre ultima atrocitate. Ca să evit întrebările la care nu vreau (de fapt, nu pot) să răspund, ocolesc orice conversație. Îi spun noapte bună Annei și profit de prima ocazie prielnică pentru a-mi târi fundul bătrân și obosit la culcare.

Prin ușa ce dă spre terasă văd că se instalează o nouă furtună. Cubul îmi spune că „ploile de primăvară” țin aproximativ patruzeci de ani. Ce părere ar avea Noe?

Mă întind în pat, dar iarăși nu pot adormi, pentru că fulgerele mă trezesc de fiecare dată când închid ochii. Blestemând, mă ridic și caut o modalitate de a întuneca fereastra.

Un fulger brăzdează cerul. În cadrul paravanului, un

monstru se holbează la mine.

Încă un fulger spintecă bezna. Mă uit din nou. Ei, lasă prostiile, e doar un animal.

Cu toate astea, e impresionant. Stă ridicat, cu picioarele încovoiate, corpul acoperit de o blană aspră, de culoare ne-definită. E un mistreț, Dumnezeuule, un mistreț uriaș, cu două picioare. Urechi păroase, ochi roșii, în care sclipește o inteligență porcină ce mă uimește, și colți, doi jos și doi sus, de un oranj murdar, însă albi acolo unde se întretaie și se freacă unii de alții, și îndeosebi botul plat, fremătând neîncetat, cu nările păroase dilatate...

Apoi constat în mod evident că nu e mistreț sau ceva care să poată fi recunoscut. Are gheare lungi în loc de copite. Cu membrele din față musculoase, potrivite pentru mers ori cățărat. Să ne imaginăm un urs mare, încrucișat cu o purcea, încrucișat cu... cu ce? Cu ceva, acolo.

Pe întuneric, acel triumf al manipulării genetice naturale zgârie transplastul gros cu ghearele de douăzeci de centimetri, scoțând un sunet înnebunitor. Un nou fulger îl iluminează. I se văd complet colții lungi de doisprezece centimetri, apoi creatura se întoarce, frustrată.

Încă un fulger. Animalul a dispărut.

Destul de zdruncinat, îmi continuu căutarea, descopăr un comutator pe perete și îl ating. Da, lăudați fie zeei, oricare ar fi ei, fereastra se întunecă. Mă duc din nou la pat și încerc să adorm.

Prin minte mi se derulează o procesiune de creaturi înveșmântate cu pene, urmate de porci în două picioare și de medvedii lui Maiakovski, animalele asemănătoare cu urșii, care i-au atacat oamenii în urmă cu șaptezeci de ani, când pe Bela domnea iarna...

De ce mi se pare că aceste creaturi ciudate seamănă vag între ele?

PROBA NUMĂRUL (4)
Din raportul întocmit de
Li, Anna M., medic generalist

Mi-am petrecut seara în laborator, cu intenția de a lucra la proiectul meu. Însă gândurile mi se îndreptau mereu spre cadavrul din congelator.

Într-un târziu, am cedat curiozității, l-am târât pe sârmanul domn Thoms pe masa de examinare și m-am apucat să-i examinez rana. Am descoperit ceva bizar aproape instantaneu.

Probabil că ar fi trebuit să-l chem imediat pe colonel, dar am socotit că dormea deja. De aceea mi-am promis că voi discuta cu el la micul dejun, fără să-mi dau seama că, extrem de obosită după toate aventurile de peste zi, s-ar putea să dorm mai târziu și să ratez întâlnirea de dimineață cu el. Exact așa s-a întâmplat.

PROBA NUMĂRUL (5) Din agenda colonelului Kohn

– Așa, face domnul Krebs, strângând din fălci și plescăind, ce ai descoperit până acum?

Biroul lui lipsit de ferestre îmi creează senzația că aș fi fost îngropat de viu. Individul, cu profilul lui de piranha, cu mâinile plâpânde și cu stomacul revărsat peste curea și tablă biroului reușește să arate în același timp periculos și neajutorat.

– Cine credeți că a încercat să vă omoare cu proiectilul acela? îi răspund tot printr-o întrebare, să întreținem conversația.

E o întrebare pe care am visat-o (cu adevărat) noaptea trecută, când subconștientul meu a făcut, în cele din urmă, ceva folositor.

– Eu vreau răspunsuri, nu întrebări.

– Hm, încă nu am nici un răspuns. Numai că nu-i vorba doar de douăzeci de crime. A mai fost și o încercare de asasinare a directorului executiv al coloniei. Sunt curios dacă există vreo legătură.

Mârâie. Chiar așa face, mrrr. Ca un câine.

– Discută cu căpitanul Mack. Cu așa ceva se ocupă.

– Mă mir că ați păstrat-o într-o funcție atât de importantă după câte nenorociri s-au petrecut aici, spun eu fără fereală.

– Am încredere absolută în ea.

Interpretez asta drept o recunoaștere că oricine ar fi numit în locul ei, ar putea folosi armele de la sediul de Securitate pentru o nouă încercare de asasinat.

– Bine, dacă nu te deranjează să-mi răspunzi la întrebarea

inițială, ce ai descoperit legat de *crime*?

Îmi deschid agenda și o fac să bâzâie. Pe scurt, îi prezint evenimentele din ziua precedentă. La sfârșit, trag concluzia:

– Arkienii au intrat și ei în joc.

– Dar au murit *cu toții!* spune aproape răcnind.

– Au murit la fel ca mayașii sau egiptenii, celții sau cambogienii, ori alți constructori ai unor orașe părăsite de pe Pământ. Doar s-au mutat de acolo. Descendenții lor continuă să trăiască. Primăvara i-a scos pe arkieni din ascunzători, și ce au găsit? Acropolele lor, templul lor de pe munte, pângărit de extraterestri – adică de noi. Asta i-a iritat, și atunci au ucis primul om.

Consider că teoria asta e destul de frumoasă – mult prea frumoasă ca să fie și adevărată.

– Vrei să sugerezi că nu oamenii au comis crimele?

Cu răbdare, îi explic dificultatea de a încerca să arunci în spinarea băștinașilor vina pentru primele nouăsprezece omoruri.

– Deci, îmi spui că avem doi ucigași, în două locuri diferite, care omoară oameni în același mod bizar, iar unul e uman, iar celălalt, cine știe ce. Asta e cea mai neroadă teorie pe care am auzit-o vreodată.

– Domnule, ați rezumat perfect problema. Probele sunt absurde. *Dar astea sunt dovezi.*

Restul discuției se dovedește o pierdere de vreme. Ridicăm glasul unul la celălalt, iar asta nu duce nicăieri. Curând va sosi o navă de aprovizionare și cred că o să profite de ea ca să mă trimită acasă, pentru că funcția îi conferă un asemenea drept. În felul ăsta, o să fim amândoi fericiți.

Simțind nevoia de a mă răcori puțin după partida de țipe-te, am pornit să caut laboratorul Annei și m-am rătăcit imediat.

Nu știu dacă am precizat deja, dar Baza Principală este un labirint amețitor. Clădirile au fost înălțate la diferite intervale, în scopuri diferite, din materiale diverse, care erau disponibile în momentul respectiv. De atunci încoace, populația a crescut la peste două mii de persoane, după care a scăzut, pe măsură ce filoanele exploatate s-au epuizat și minele au fost închise. Acum, o duzină de clădiri au rămas goale în mod permanent, iar un vălmășag de coridoare duce spre ace-

le clădiri sau vine dinspre ele, deși nu mai au nici un rost, pentru că deseori pornesc sau se opresc în fața unor ziduri oarbe, unde accesul în structura respectivă, abandonată, s-a sigilat.

Aproximativ jumătate din populație este absentă în permanență, iar asta nu face decât să sporească confuzia generală. Unii se află la tabăra minieră Alfa, singurul loc unde activitatea se desfășoară în regim de permanență, restul, la topitorii sau la găsirea de noi locuri de exploatare. După aceea, oamenii revin să lucreze în administrație sau întreținerea locuințelor. Scopul este instruirea tinerilor în privința tuturor fazelor de administrare a coloniei.

Însă asta mai înseamnă ca oamenii să fie într-un permanent du-te-vino, ceea ce dă naștere unei turbulente neîncetate. Am o memorie aproape fotografică a chipurilor și, cu toate acestea, pe mulți dintre cei cu care trebuie să schimb câte-o vorbă nu i-am văzut niciodată.

Două persoane pe care le recunosc sunt Vizbee și Smelt, gărzile de la punctul de aterizare a navetelor, care trebuie să fi fost aduși la bază. Vizbee e insolent pe cât poate.

– Vă place Bela, domnule? mă întreabă cu un surâs insidios.

Bine că, de la ultima noastră întâlnire, a învățat măcar să utilizeze cuvântul „domnule”.

– Păreți puțin rătăcit, *domnule*, îi ține și Smelt isonul, arborând un surâs nesincer.

O să mă ocup eu și de cei doi într-o bună zi.

Faptul că m-am rătăcit s-a dovedit unul dintre cele mai folositoare lucruri ce mi s-au întâmplat. M-am ocupat de realități care, într-o oarecare măsură, sunt clare. Acum încerc să simt și pulsul situației. Ucigașul a urmărit victimele într-un soi de junglă interioară. Să mai adăugăm că nu pare să-i pese cine o încasează, atâta vreme cât se găsește cineva, iar orgia asta sângeroasă devine inteligibilă.

Îmi petrec vreo două ore rătăcind, cerând indicații, descoperind că îndrumările nu mă duc unde trebuie și rătăcindu-mă din nou. Mereu, mereu, dau de o fereastră blocată și privesc prin ea valea fluviului. Sau văd o îngrăditură pe vreun versant, cu garduri înalte și mașinării acoperite, aflate pe tălpici de duroplast. Sau un cub mare, din care pornesc o mulțime de cabluri groase – generatorul principal, un reactor

primitiv de fisiune. Bag seamă că Bela funcționează într-un mod foarte economic.

Numai că nu pot ieși, iar curând rătăcesc din nou prin labirint ca un șobolan debusolat.

În cele din urmă, recunoscând că m-am rătăcit pentru a nu știu câta oară, cer îndrumări unei inginerie simpatice, cu părul negru, pe nume Eloise. Schimbăm câteva banalități, iar ea mă invită să-i vizitez camera, explicându-mi că ea și prietenul ei sunt scoși din „schimb invers” – stângace exprimare – de la minerit.

Numele prietenului este Jamal, un tânăr bine clădit, negru și amar cum e cafea turcească. El și Eloise ocupă o cameră foarte strâmtă, considerându-se totuși fericiți că au căpătat-o. Îi întreb de ce spațiul este atât de redus, când situația ar trebui să stea cu totul altfel, având în vedere clădirile părăsite.

– Mack susține că măsurile de securitate sunt de vină, mormăie Jamal. Trebuie să stăm unde orice mișcare ne poate fi supravegheată, inclusiv la duș sau când facem amor. Parcă-i văd pe ea și pe Krebs lăfăindu-se în pat – chiar dacă pare incredibil, dar mulți oameni cred că ei sunt combinați – și holbându-se la noi ca niște porci.

Eu am impresia că Mack și Krebs sunt ființe asexuate, dar nu țin să-l contrazic pe Jamal. Remarc, în schimb, că moralul din colonie a ajuns aproape la pământ.

– E pe moarte, precizează Jamal, de data asta glasul lui sunând mai curând extenuat, decât încărcat de amărăciune. Toți detestă conducerea și sunt speriați de moarte.

Stau alături de Eloise pe marginea patului lor. Jamal s-a așezat pe podea.

– Cum să spun, continuă el, nu ai trăit aici în ultimii doi ani. Te uiți la numărul victimelor și te gândești: „Ei, în fine, bine că nouăzeci și opt la sută din populație este încă în viață.” Dar când trăiești o adevărată serie de crime, efectul este cumulativ. Aproape de fiecare dată când mă despart de El, mă întreb dacă o voi revedea, iar ea își pune aceeași întrebare în legătură cu mine.

Ea îl mângâie pe părul negru și aspru și confirmă cu o mișcare din cap. Posedă un calm interior care lui îi lipsește, totuși, îi susține spusele.

– E greu, spune ea cu simplitate. Sunt convinsă că nimeni

nu va mai vrea să se întoarcă aici, și cei care se află aici, numără zilele pe care le mai au până la plecare. Va trebui să abandonăm Bela.

E mai puțin îndârjită decât el și face un efort să se arate dreaptă, chiar față de Mack, pe care toți ceilalți o învinuiesc pentru necazurile îndurate.

– Femeia asta e într-o situație groaznică. De nimic nu se teme mai mult decât de ideea de a părăsi Bela. Sunt convinsă că face tot posibilul să descopere criminalul, și nu cred că ar putea cineva să acționeze mai bine. Ce să spun, cum poți prinde pe cineva căruia nu-i pasă cine moare, atâta vreme cât se găsește câte unul?

– O fi vreun maniac, mormăie Jamal.

– Nu cred, spune Eloise cu un aer gânditor. Crimele sunt comise la întâmplare, însă, în același timp, arată calcul și deliberare. Cu... sânge rece. Cineva are un scop, iar acesta nu poate fi decât acela de a ne goni pe toți de aici.

– De ce ne-ar goni un om? întreabă Jamal, dar nici unul dintre noi nu-i poate răspunde.

Există, desigur, marea excepție – uciderea lui Thom. Gazdele mele nu au aflat încă de moartea lui. Însă conversația mă face din nou să mă gândesc la asta.

Simțind un puternic îndemn să vizitez iarăși Alfa, le mulțumesc tinerilor și îi rog să-mi arate o ieșire către platforma pentru aparatele de zbor. Ei se arată îndatoritori, am și noroc, deoarece, odată ajuns pe platou, îl găsesc pe pilot ambalând motoarele. Călătoria e plicticoasă, și totul pare normal până sosim la destinație.

Apoi întreb de Ted Szczech și aflu că nu va mai face nicio-dată poze. Chiar așa.

Nu, nu a murit lovit în cap, la fel ca toți ceilalți.

Cu mai puțin de o oră în urmă, ceva care semăna cu un mistreț pe două picioare l-a prins pe când se afla afară, lucrând la supapa blocată a unei pompe de noroi, și l-a târât în desigur – probabil să-l mănânce.

S-a organizat o expediție de căutare pentru a recupera ce a mai rămas din cadavru. Cer să merg și eu cu grupul, și nu se opune nimeni.

În vreme ce mă echipiez cu o salopetă, primesc un apel de la Anna. Mă caută peste tot, l-a sunat pe Michel la biroul de

securitate și a întrebat dacă apăream pe vreunul dintre monitoarele lui. I-a spus că mă văzuse cu Eloise și Jamal, astfel că a luat legătura cu ei și a aflat că mă văzuseră prinzând aparatul de zbor plecat spre Alfa. Apoi Michel a apelat-o pe ea și i-a spus că voia să discute cu mine.

Ciudat lucru, ca să te cunoască lumea, nu trebuie decât să dispari puțin.

Anna este extrem de mândră de ultima ei descoperire.

– Noaptea trecută am găsit fragmente de bronz în craniul lui Thom. Nu am pregătirea necesară pentru a face o analiză metalurgică, de aceea l-am rugat pe unul dintre ingineri să examineze așchiile.

– De ce?

– Am impresia că bronzul a fost topit folosindu-se un proces foarte simplu, primitiv. Aliajul e moale, astfel că țeasta a provocat daune la fel de multe ca și cele suferite. Ori poate arma a fost concepută pentru folosirea împotriva unui craniu mai moale, mai subțire.

– Pe scurt, a fost confecționat de un arkian pentru a lovi un seamăn de-al lui, iar rezistența craniului uman l-a surprins pe realizator.

– Ceva de genul ăsta. Când te întorci?

– Tocmai se organizează o echipă de căutare a lui Ted Szczech și merg cu ea. L-a răpit un animal sălbatic.

– Pentru numele lui Tao. Ce fel de animal?

I-l descriu.

– A, acela este *Ursasus terribilis*, spune ea.

– Ce-nseamnă asta?

– Porc-ursul îngrozitor. M-am apucat să clasific fauna locală, dând animalelor nume latinești. După o vreme, m-am oprit, pentru că totul părea lipsit de orice sens. Vai, sârmanul Ted.

– S-ar putea să-l mai găsim.

Cineva strigă după mine. Michel va trebui să aștepte.

Îmbrăcăm pelerine transparente de ploaie, care îți îngăduie să respiri, să nu te îneci în propria transpirație, și ne punem ochelari de care nu se prinde apa. Suntem cu toții înarmați până în dinți. Pilotul decolează ca să survoleze zona. Nimeni nu se așteaptă să găsim ceva, jungla gume de corpuri organice mari, care derutează bio-detectorul.

Ajuns jos, la început totul pare interesant – mai ales mer-

sul prin pădurile adânci și umede ale Belei. Până acum, culorile verde/albastru/violet, văzute prin ploaia ce stârnea aburi și ceață, nu păreau din cale afară de ciudate. Picăturile cad de pretutindeni, la fiecare pas auzi solul cum chiftește de apă. Lujerii nu stau locului nici o clipă. La fel ca limbile unui ceas antic, nu le poți vedea mișcându-se, dar dacă te uiți în altă parte, apoi revii cu privirea, da, constăți că și-au schimbat poziția.

Copacii alcătuiesc rețele scurte, răsucite, de desișuri de plante asemănătoare unor funii, nu cu mult mai groase decât brațul. Nu există copaci groși, aceștia nu au avut încă timp să crească. Frunze de toate formele se întind în sus și către lumină, atâta câtă este, umbrindu-se nemilos una pe alta, astfel că palierul de jos este sufocat de masa de vegetație moartă și în curs de putrefacție.

Nu există flori. Totul tinde spre monotonie. Împrejur bâzâie tot soiul de insecte, semănând mai toate cu niște languste zburătoare. Când aruncăm o privire scurtă spre cer, vedem mici umbre care țâșnesc încolo și înapoi, pe care cineva cu care sunt în legătură le numește lilieci de zi. Pesemne că au ieșit să vâneze langustele zburătoare. Din când în când, surprind câte o creatură împodobită frumos cu pene, care se târâie printre ramuri, slujindu-se de cioc și de gheare, aducând cu un papagal. Pe solul umed se târăsc milioane de viermi albi. Strivesc o mulțime sub tălpi. Încep să am senzația că pășesc prin măruntaiele unei fiare moarte, în descompunere. Chiar prin filtrele aparatului de respirat parcă percep miros de putreziciune, nu asemănător celui de pe Pământ, ci având un iz usturător de amoniac, duhoare de metan, o bolboroseală grețoasă de... de ce? Clor? Plus acel miros ca de cușcă de leu, mirosul pe care l-am perceput înainte, pe terasa din Zamok.

Armele laser șuieră, despicând aerul întunecat, și ramurile retezate se prăbușesc fumegând la sol, unde umezeala le stinge. Terenul seamănă cu o saltea buretoasă, îmbibată de apă, în care mă scufund până la genunchi la fiecare pas. Cărând, picioarele mă dor și-mi tremură. Dăm roată întregii așezări, dar nu descoperim nimic.

Ted a dispărut. Asta e.

Revenit la Alfa, mă simt doborât. Mă prăbușesc pe patul îngust al cuiva și dorm aproape două ore. Când mă trezesc,

unul dintre cei de acolo îmi spune că m-au căutat cei din Zamok.

– Și de ce nu m-ați sculat?

– Ușor de spus, greu de făcut, bătrâne. Erai *terminat*. E prima oară când cineva îmi spune așa direct în față. Mă duc împleticit până la cel mai apropiat monitor și apăs butonul de răspuns la apel. Imaginea lui Michel mă anunță că ar dori să discute cu mine cât mai repede posibil. Apelez codul lui, dar nu mă aleg decât cu imaginea lui din nou și promisiunea că mi se va răspunde cât de repede.

Beau o cafea de înlocuitori, mănânc încă un sandviș cu maioneză ce pare artificială, și analizez situația. Dacă Michel vrea să stea de vorbă cu mine, de ce nu m-a apelat din nou și de ce nu-mi răspunde la apel?

Mă adresez căpitanului Mack și o întreb dacă nu știe unde e Michel. Arată ceva mai sumbră decât de obicei, dacă acest lucru e posibil. Nu, e liber până mâine. Unde doarme? Iritată, îmi dă codul încăperii pe care o împarte cu două fete și un alt bărbat. Apelez, colegii de cameră sunt acolo, dar el nu a ajuns. O găsesc pe Anna și îi cer să-l caute.

– Aștept analiza mostrei de bronz.

– Te rog să-l cauți pe Michel.

Mă duc la comandantul coloniei Alfa și-i cer cu împrumut un aparat de zbor. Nu, îmi zice, aparatele nu pleacă decât după program.

– Când o să mă pot întoarce la Zamok?

– Mâine după amiază.

– Mulțumesc.

Ies pe platformă și găsesc un tehnician care tocmai a încheiat verificarea de rutină a aparatului. Îl salut și imediat ce pleacă în atelier mă urc în carlingă și-i spun cutiei negre să mă ducă la Zamok.

– Aud și execut, spune dispozitivul.

– Nu acceptăm apel din nici o sursă, decât după ce sosim la destinație, adaug.

– Aud și execut.

Mă așez comod pe fotoliu și mă întreb cum voi reuși să explic deturnarea aparatului dacă, până la urmă, Michel mă va aștepta viu și nevătămat.

Nu era cazul să-mi fac griji.

Până la ora când ajung acolo, oamenii i-au găsit cadavrul, iar Baza Principală arată ca un uriaș furnicar ce a fost stârnit.

Crima în sine nu este atât de șocantă, pe cât este modul în care s-a comis: Michel Verray a fost împușcat în spate în același coridor unde s-a descoperit și cadavrul lui Cabrera, în urmă cu doi ani.

Nu se constată o apropiere a criminalului de victimă, nici un contact. S-a tras un proiectil de la celălalt capăt al coridorului. Port-pistolul lui a fost deschis cu brutalitate, deoarece cheotoarea e ruptă, ceea ce vrea să sugereze jaful. Pistolul lui lipsește. Să fi fost ucis cu propria armă?

Fulgerător, prin minte îmi trece un scenariu al desfășurării evenimentelor. Michel se confruntă cu ucigașul, scoate arma, îi este doborâtă din mână – poate de cineva care a luat ore de arte marțiale, așa cum mi-a spus Anna. Se întoarce și vrea să scape cu fuga, dar ucigașul ridică arma și, cu sânge rece, îl împușcă...

Numai că eu nu sunt nici măcar convins că fugea în momentul când a fost împușcat. Mack așa consideră, însă holo-gramele pe care le-a făcut cadavrului mi se par ambigue. Un alergător lovit din spate, în plin efort, deplasându-se pe o suprafață netedă. Se prăbușește și alunecă. Cred că zgârieturile de pe față nu sunt suficient de convingătoare. Aș zice mai curând că se grăbea, nu alerga, iar Anna pare înclinată să-mi dea dreptate.

Aflată în clinică, începe să plângă, și e prima oară că o văd reacționând astfel. Pe masa de disecție are cadavrul lui Michel, care arată oribil. După cum se întâmplă de obicei la folosirea aceluia tip de muniție, rana de intrare, aflată în apropierea coloanei vertebrale, este cât degetul meu mic, iar cea de ieșire prin piept, este mare cât capul meu. Glonțul s-a dezintegrat, bineînțeles, astfel că nu mai poate fi folosit ca probă.

– Până și Mack a fost zguduită, îmi spune, după ce-mi plânge pe umăr. Am văzut-o când au adus cadavrul, și parcă paralizase, îngâna mereu: „Vai, nu. Nu el. Nu.” Era un fel de fiu pentru ea, înțelegi? Acum a rămas cu adevărat singură.

Se spală pe față la chiuveta din laborator și adaugă cu glas plângăreț:

– Iar acum trebuie să fac autopsia.

– Nu acum, te rog. E perfect și mâine. Michel n-o să fugă de aici. Hai, te ajut eu să-l pui la gheață.

Îmi repugnă să ating cadavrul, dar după ce o fac nu mai simt nimic. Michel a dispărut; gândirea sănătoasă, spiritul viu, accentul galic, viitorul pe care îl schițase pentru sine – nimic din toate astea nu mai există. Iar cadavrul lui a devenit o simplă probă a crimei.

Îl înfășurăm și-l punem în frigider, alături de Thoms. Am ajuns să facem o adevărată colecție de tineri morți.

Anna are nevoie de companie, așa că o conduc în apartamentul meu și, după ce-mi verific arma – pentru cazul că ar apărea din nou vreun porc-urs – ieșim pe terasă.

În depărtări plouă, însă aici, în plafonul de nori s-a creat o gaură, unde domină culoarea roz palid a apusului de soare. E primul apus pe care îl văd pe planetă. Încep să înțeleg cum va arăta lumea în deceniile de magie – între primăvară și vară și, din nou, între toamnă și iarnă –, când nu va fi nici înfiorător de frig, nici insuportabil de cald, și nici umezeală grețoasă. Va fi minunat.

O vreme, stăm acolo ținându-ne de mână, ca o pereche de tineri. Anna are nevoie de o diversiune, de aceea mă apuc să-i povestesc despre pădurea nebună din jurul coloniei Alfa, despre creaturile ciudate și copacii într-un permanent tumult. Dispoziția ei se schimbă puțin în bine.

– Îmi doresc să fac știință adevărată aici. Nu vreau să mă las copleșită de rutină. Am cercetat larvele astea, îmi spune, și face un gest către viermii care se târaie pe pardoseala terasei. Omul are cam patruzeci de mii de gene, dar ele au de cinci ori mai multe.

– Cum, viermișorii ăștia? Din ce motiv?

– Nu știu. Sunt creaturi cât se poate de simple, practic, niște intestine mișcătoare. Gândește-te numai la posibilitatea apariției de erori genetice, de variații distructive – e prea multă informație. Ca și în cazul crimelor, adaugă. Și acolo deținem prea multe informații și nu le putem da de cap.

A revenit la acest subiect și, cu un oftat, recunosc în sinea mea că e inevitabil. Acum îl jelește pe Michel, care avea darul evident de a le face pe femeile mai mature dornice să îi poarte de grijă.

– A fost un tânăr foarte agreabil. Mai avea de așteptat puțin și pleca acasă. Groaznic, să vezi murind atâția tineri.

Se pune din nou pe plâns. O îmbrățișez și descopăr că, ciuda părului încăruntit, este atât de mărunță, încât am senzația că țin în brațe un copil. Mă pregătesc să încerc o consolare ceva mai serioasă, când intuiția – ca de obicei – găsește momentul nepotrivit să-și facă apariția.

– Ascultă, Anna, spune-mi ceva: de ce se grăbea Michel tocmai pe coridorul acela?

Ridică ochii spre mine, înroșiți de plâns, însă mintea i-a rămas limpede, ca de obicei:

– A, sigur. Duce spre laboratorul meu. Nu reușea să dea de tine, de aceea venea să discute cu mine.

Ne privim lung vreme de câteva secunde.

– Hai, o îndemn.

– Unde?

– Tocmai am întrezărit o rază de lumină. De data asta, interioră. Cred că știu ce a căutat ucigașul în tocul de la brâu. Hai să vorbim cu colegii lui de cameră.

Mă gândesc la răzbunare.

Anna e o femeie neobișnuită. Nu pune întrebări, mulțumindu-se doar să mă conducă prin labirintul construcției lucrate de mântuială. Mă împiedic de câteva ori, pentru că mintea mi-e în altă parte, gândindu-mă la o mulțime de lucruri care, în cele din urmă, destul de confuz, par să se închege aproape logic.

Camera lui Michel se află într-o clădire adiacentă: spațioasă, curată, bine iluminată; partiții de semiplast între cele patru paturi; un buchet de flori artificiale așezate pe perna lui.

Cei cu care împărțea camera beau ceva ce emană mirosul pătrunzător al unei băuturi făcute în casă, și discută cu voci scăzute.

– Căpitanul Mack i-a ridicat toate bunurile, ne anunță o femeie cu trăsături asiatice, pe nume Jospin, care pare să fie purtătoarea de cuvânt a grupului. Ea și arătările acelea, Viz-bee și nu-știu-cum, au întors totul cu fundul în sus aici.

– A zis, adaugă un tânăr, că a căutat probe.

Această remarcă declanșează o discuție în contradictoriu între cei care susțin că Mack și-a făcut datoria, și cei care afirmă că s-a purtat brutal și fără nici o umbră de compasiune. Pun capăt acestei discuții ce pare să nu ducă nicăieri.

– Fiți atenți. Știți cu toții cine sunt și ce caut pe Bela.

Acum am nevoie de ceva și s-ar putea să-l găesc la vreunul dintre voi. Așa sper.

Le explic de ce cred că a fost ucis Michel, și cât de mult țin să văd acel ceva dacă el mai există. Jospin se uită pătrunzător la mine, apoi vâra mâna în borseta de la brâu și scoate o cutie de pastile.

– Pentru prevenirea durerilor premenstruale, îmi explică ea, cu un surâs vag. Scutură din ea nu o pastilă, ci un cub de memorie, și mi-l întinde.

– M-a rugat să-l ascund. A zis să nu-l dau nimănui, dar n-a precizat de ce.

– Nici eu nu știu încă. Dar sper să aflu. Mulțumesc mult și (vorbind cât mai convingător) să... să nu discutați cu *nimeni* despre asta.

În laboratorul Annei, ne jucăm cu micuțul cub și, într-adevăr, e vorba de copia pe care Michel și-a făcut-o după explorarea Păianjenului în pasajele subterane din Zamok.

Dezamăgită, Anna spune:

– Păi am văzut deja asta.

– Poate că nu în întregime.

Ca și înainte, ne așezăm alături să urmărim înregistrarea. Micuțul robot coboară într-o fisură largă de jumătate de metru. Iarăși vedem defilând imaginile înfățișând creaturile de spaimă, purtând straie bizare. Pătrundem în încăperi cunoscute, ieșim din ele, pășim în trei picioare pe coridoare, intrăm în alte și alte camere.

Încep să mă îngrijorez. Din nefericire, în cazul intuiției, până nu o pui la încercare, o eroare pare la fel de convingătoare ca adevărul.

– Nu văd nimic n... dă Anna să spună, când răcnesc pe neașteptate ceva, probabil: „Drace!”

Amândoi privim la ecran cu respirația tăiată.

Păianjenul intră într-o încăpere pe care n-am văzut-o până acum. Lent, folosind lumina de intensitate mare, plimbă camera pe pereți și tavan. Urmărim un sacrificiu. Ca și la picturile medievale ori la benzile desenate, o serie de scene spun o poveste.

Spre deosebire de aztecii de pe Pământ, arkienii au avut arme de metal, cea preferată fiind una cu un mâner lung, ce se termină cu o lamă curbată într-o latură, și o țepușă la cealaltă. Cu unul dintre instrumentele astea, cu un aer ce-

remonial, un preot sacrifică pe un seamăn de-al său în numele zeilor în care crede.

Metoda mi-e cunoscută: o lovitură mortală trasă cu țepușa în creștetul capului. Numai că aici avem și o urmare, pentru că apoi despică țeasta cu securea, după care credincioșii se strâng să se înfrupte din creier.

Victimele nu par să se opună, lumina radiază de pe fețele lor, iar capetele le sunt înconjurate de curcubee, făcând halouri în toate culorile spectrului. Deasupra lor plutesc figuri de zei, răspândind lumină. În ultima scenă, vedem cum victima sacrificiului este primită într-un soi de Valhalla.

– Seamănă cu o masă festivă cu ocazia pensionării, remarc, cu un ton ce-mi trădează lipsa de simțire.

– Ba nu. Nu sunt niște canibali care se hrănesc. E magie. Se înfruptă cu înțelepciune. Nu ucid pe nimeni, cel puțin așa consideră ei. Au sacrificat pe cineva respectat, făcându-l zeu, iar acum tribul se împărtășește din cunoașterea și tăria lui – vai!

Într-un interval de câteva minute este a doua oară că se întrerupe, de data asta din proprie inițiativă. În ce mă privește, rămân mut de uimire, literalmente. La orice m-aș fi așteptat să văd în subteran, dar nu la asta.

Păianjenul a ieșit din încăperea cu imaginile înfățișând sacrificiul, în coridor, de perete este lipit un copil uman – o fată nemaipomenit de mică, având părul auriu.

Vreme de o clipă, am impresia că o să înnebunesc. Însă Anna spune „E o păpușă”, iar vraja se destramă.

Și, desigur, în acest fel întreaga situație mi se revelă cât se poate de clar.

Eu și Anna stăm în ploaie. Ne îndreptăm spre centrala electrică, de unde se aude vuietul reconfortant al turbinelor și unde există câmpuri electromagnetice care să interfereze cu dispozitivele de interceptare.

Ne apropiem capetele plecate și vorbim în șoaptă, trecând în revistă probele existente.

Având la ea o păpușă și o lanternă, s-ar putea ca o fetiță să fi coborât treptele în subteran, unde a văzut picturile.

Pesemne că, înconjurată de adulți ocupați care, în general, nu-i acordă nici o atenție, ea își petrece acolo foarte mult timp. Întâlnește alte creaturi mici, de statura ei. Se joacă cu

ele și-și pierde păpușa.

Mack a crescut pe Bela, și e singura persoană care trăiește aici de când s-a născut.

Are forță fizică. Nu are nici un prieten, însă se ocupă de securitate. Întorcându-se și văzând-o apropiindu-se din spate, oricine s-ar simți liniștit – pfu, ce bine –, dar nimeni nu s-ar opri să schimbe câteva vorbe cu ea.

Apoi s-ar întoarce să-și vadă de drum. Și ar simți doar o lovitură năucitoare, după care s-ar cufunda în beznă.

Anna vorbește de Michel. Cât de îngrozitor trebuie să se fi simțit criminala când și-a dat seama că, pentru a nu fi depistată, trebuia să ucidă singura ființă față de care nutrea o oarecare afecțiune.

Pe mine mă preocupă mai mult felul în care ea a ajuns la Michel.

– Cred că tânărul a fost neglijent, a făcut o copie a cubului și a lăsat imaginile într-o memorie de rezervă, unde ea le-a găsit.

– Mack e nebună, îmi șoptește Anna.

– Ba nu. E băștinașă. La fel ca arkienii. Îi ajută să-și recapete lumea. După ce noi vom pleca, va rămâne cu ei. Asta vrea de fapt, să se descotorosească de noi și să rămână aici.

Picăturile ploii bat darabana în jur. Întunericul coboară tot mai apăsător. Centrala electrică geme și se cutremură. Imaginația mea înscenează tot soiul de lucruri.

Brusc, văd într-o lumină cu totul nouă atacul împotriva lui Krebs, care a eșuat în mod evident, reușind totuși să-și sperie de moarte ținta.

Nu cumva întregul episod a avut rostul de a-l face pe Krebs să se simtă înconjurat de dușmani, și să devină tot mai dependent de ea? De unde provenea racheta?

Ea a spus că tocmai „flecărea” cu el în biroul Securității, când a fost tras proiectilul. Nu ar minți, ar fi prea ușor de verificat. Am convingerea că Michel nu ar fi făcut așa ceva. Brusc, îmi aduc aminte de ceilalți subordonați ai ei: caporalul Vizbee și soldatul Smelt.

Voilà! gândesc, onorându-l astfel pe Michel.

În cele din urmă, se vede treaba că a meritat să respir atâta oxigen, trec printr-o stare de extaz, făcând legături între lucruri, dar Anna mă întrerupe cu o întrebare pragmatică.

– Ce ai de gând să faci?

– Confruntare, acuzare, și o arestez. O să-i înhaț și pe cei doi cârcotași care sunt în slujba lui Mack. Vreau să-i iau la întrebări.

– Pe Vizbee și Smelt nu ai cum să-i prinzi. Au venit aici doar ca să-și ia provizii. Imediat după ce au ajutat-o să răscolească încăperea lui Michel, Mack i-a trimis înapoi la cosmodrom.

– Înseamnă că numai ea e vinovată.

Sunt un om fericit. Sunt pe cale de a rezolva cazul, și după aceea mă voi duce naibii acasă, astfel că vanitatea îmi este satisfăcută. Imediat ce mă întorc pe Pământ, o să-mi iau un concediu lung – de preferință în Valea Morții.

– Ești foarte încrezător, sau mi se pare? mă întreabă cu o inflexiune ciudată în glas.

Curios, o măsoară din ochi.

– Spune tot, Anna, o îndemn. Nu e momentul potrivit să fii delicată.

– Mda, cred că o subestimezi. Nu doar pe ea, ci și lumea de aici. Am impresia că nu-ți dai seama că nu e o ucigașă izolată. Thoms și Szczech au fost atacați la o colonie depărtată. Și mai gândește-te la *Ursus terribilis* – dacă arkienii au control asupra carnivorelor de pe planetă? Nu cumva le-au folosit de două ori în încercarea de a te ucide?

Ale naibii femeii. Au darul să-și imagineze cele mai rele situații.

– Dacă ai dreptate, va trebui să acționez imediat.

– Când vrei să o arestezi?

– Acum. Chiar în clipa asta. Vrei să vii și tu?

În timp ce ne întoarcem grăbiți prin labirint, mormăie:

– Ar mai fi ceva. Îmi dau seama că e ceva la care nu ne-am gândit.

Însă nu o ascult cu atenție. În primul rând, folosesc un dispozitiv public să-i apelez pe Jamal și Eloise.

– Sunteți în formă? îi întreb.

Jamal pare nedumerit.

– Cred că da. Dar de ce?

– S-ar putea să am nevoie de puțin ajutor. În camera mea. Pentru ceva important și probabil destul de periculos.

Bănuitor față de orice persoană într-o poziție de comandă, se uită la mine printre gene. Eloise apare în spatele lui.

– O să venim, spune ea, peste umărul lui.

Întrerup legătura.

– Nu te precipita, pentru că s-ar putea să fim urmăriți, îi spun Annei și ne deplasăm cu viteză socotită legală, cred eu, prin mulțimea obișnuită, anonimă, în ciuda ecusoanelor cu nume precum Ellenbogen, Menșnikov, Nguyen, Rice-Davies.

În dormitorul meu, verificăm terasa, apoi ieșim și pornim spre biroul Securității. Încerc cheia electronică primită de la Michel și constat că nu funcționează.

– La dracu', comentez foarte profund. A schimbat setările încuietorii. Dați-vă înapoi.

Glonțul de impact distruge încuietoarea, iar eu deschid ușa cu un picior. Rasterul de arme este gol. În aceeași clipă, ochii îmi cad pe monitorul înfățișând încăperea lui Michel.

Uf, Doamne.

Așadar, în timp ce eu, sigur pe mine nevoie-mare, mă străduiam să rezolv cazul, ea ne urmărea, după care a schimbat setările încuietorii și a mutat armele.

Să fi luat și rachetele? Precipitat, verific asta. Una a dispărut; celelalte patru au rămas încuiate. Însă a luat detonatoarele, astfel că nu le pot arma. Cine servește mingea în meciul ăsta?

Ținând seama de toate cele petrecute, glasul Annei rămâne uimitor de calm:

– Uită-te afară.

Amicul meu, porcul-urs – ori vărul lui – trece peste parapet, își folosește ghearele ca pe niște harpoane, și se catără cu repeziciune, în ciuda greutateii proprii, pe care o apreciez la vreo trei sute de kilograme. Când ajunge în calea luminii ce se revarsă din camera mea, prin blana cu păr aspru de culoare gălbuie văd un milion de spini negri, asemănători cu cei ai ariciului. Așadar, animalul este și blindat, nu doar bine înarmat.

Se ridică în două picioare, eliberându-și labelle din față pentru a ataca. Apoi, pe picioarele curbate, însă cu o viteză înspăimântătoare, se deplasează pe după paravan, iar un tipăt mă anunță că Eloise și Jamal au ajuns acolo.

Deschid brusc ușa biroului Securității și ies, urmat de Anna. Înainte de a apuca să trag, fiara pare să primească o lovitură din partea unui pumn nevăzut, exact în bot. Se înalță, apoi se prăbușește și se zvârcolește pe pardoseala de piatră în stil incaș.

Teasta mare îi este fărâme. Un ochi se holbează la Anna și la mine cu o furie neputincioasă, după care pare să se încețoseze. Cadavrul emană un miros ce-mi amintește de cușca unui leu de la grădina zoologică – un amestec de ceva iute, iritant și sulfuros.

Îl văd pe Jamal într-o poziție clasică de trăgător, ținând pistolul în ambele mâini, cu arătătorul pe trăgaci.

– De unde-l ai? îl întreb, după ce ne salutăm.

– L-am șterpelit din fișetul șefului meu. N-am înțeles de ce vârstnicii să se poată apăra, iar eu și El să nu avem nici o șansă.

– Bravo ție! Uite, ne confruntăm cu o situație gravă, îi explic.

Ne strângem la sfat. Avem două arme. Fiecare a fost folosită câte o dată, ceea ce înseamnă că ne rămân câte cincisprezece proiectile. Mack are la dispoziție vreo zece arme, dar și toată muniția existentă pe planetă. Ea știe Baza Principală pe de rost și își cunoaște bine și amicii – pe cei din junglă, dar și cei din coridoarele subterane.

Ducând-mi un deget la frunte în semn de salut, îi spun Annei:

– Ai avut dreptate. Situația e mai gravă decât credeam.

– Ar mai fi ceva, murmură ea.

Și să mai crezi în milă.

– Abia acum mi-am dat seama. În legătură cu larvele. Au două sute de mii de gene.

Nu pricep, cu toate că știu la ce se referă. Eloise și Jamal se uită, bineînțeles, fără să înțeleagă o iotă. Însă acum Anna vorbește cu siguranță profesională, de parcă i-ar spune cuiva că trebuie să facă un tratament pentru scăderea trigliceridelor.

– Larvele sunt sigur forma de bază a vieții aici. Pesemne că se nasc dintr-un fel de spori, aflați într-o capsulă extrem de rezistentă pentru a supraviețui în condițiile extreme de temperatură. Ceva declanșează dezvoltarea în diferite forme – probabil că un element ar fi temperatura, dar am convingerea că e vorba de ceva mai mult decât atât. Arkienii reprezintă doar o formă, urși lui Maiakovski reprezintă o alta, iar fiara carnivoră ucisă de Jamal alta. S-ar putea să existe mai multe forme.

– La drept vorbind, înseamnă că sunt foarte strâns înrudi-

te. În felul acesta, domină mediul și supraviețuiesc la schimbările extraordinare ce se petrec pe Bela.

Răspunsul e tăcere. Apoi, cu glas discret, insistă:

– Nu înțelegi?

– Ba da, din nefericire.

Ne străduim să lansăm o avertizare.

Eloise s-a instalat la consola uriașă din biroul Securității și abia a rostit un cuvânt poruncitor de avertisment, când un bubuit ca de tunet pătrunde din depărtare prin ușa sfârtecătă ce dă spre terasă, iar aparatura, monitoarele și luminile se sting.

Mă reped spre cealaltă ușă, cea care dă spre coridor, și o deschid larg. În Baza Principală este beznă, aproape la fel ca și pe terasa umedă și întunecată de afară. Luminile asigurate de acumulatori pălpăie și încep să licărească roșiatic. Oamenii au rămas în picioare, părând descumpăniți, iar fețele lor sunt violacee, de parcă ar suferi de lupus. Revin cu vestea cea proastă.

– Mack a folosit rachete contra centralei electrice. Zamok a încetat să funcționeze. În întregime.

Ne îndreptăm spre coridor, încercând să dăm alarma prin viu grai. Nu este ușor. Labirintul este mai amețitor ca oricând. Pretutindeni, oamenii se agită, protestând împotriva penei de curent. Mulți alții se îndreptau către sala de mese, acum se plâneau că vor trebui să mănânce hrană rece în acea seară.

Încercăm să strigăm, să le spunem că atacul este iminent, că dacă au arme ar trebui să ni se alăture, dacă nu, să stea în cantină și să încuie ușile. Oamenii se îngrămădesc în jurul nostru și încearcă să descopere dacă nu cumva am înnebunit.

Unii dintre ei nu m-au văzut în viața lor. Pe Anna o cunosc. Și ce dacă? O doctoriță oarecare. Iar Jamal și Eloise sunt prea tineri ca să fie luați în seamă.

Unde le sunt șefii? vor ei să știe. Unde e Krebs, unde sunt inginerii șefi cu experiență – dar, mai presus de toate, unde este Căpitanul Mack?

– Dar ce spune căpitanul Mack? întreabă un tânăr. Cum adică, doar răspunde de securitatea coloniei, corect?

– Căpitanul Mack a ucis deja douăzeci de oameni și se

pregătește să-i ucidă și pe alții, îl informez, și-mi vine să-mi mușc buzele pentru scăparea asta.

Faptul că încep să mă enervez nu face nicidecum mai credibilă vestea neplăcută. Totuși, oamenii se alarmează și, agitați, se îndepărtează. Chiar dacă am fi noi țicniți, luminile tot stinse rămân, este limpede că s-a întâmplat ceva urât.

Alții rămân în jur și protestează. Unii sunt bățăioși, ce naiba tot vorbim noi acolo? Și cine dracu' ne credem? Încercăm să declanșăm panică, doar pentru că s-a petrecut o pană de curent? O s-o rezolve cineva. Doar de asta avem ingineri, nu?

Apoi se aude un țipăt.

– Doctore Li! Vino repede! Controlorul a fost împușcat!

Asta pune capac la toate. Dintr-o dată, întreaga situație le este limpede. Umbrele, luminile scăzute de culoare roșie, aerul care devine mai greu și stătut, teama palpabilă, eu și Jamal, care vânturăm armele și vorbim de un atac, avertizându-i în privința căpitanului Mack – iar acum cineva urlă că a fost împușcat Controlorul.

Bun, l-au detestat, au urât-o și pe ea, și ce dacă, doar sunt simbolurile comenzii și controlului, adevărat? Dacă aceștia le sunt ostili sau morți, totul se duce naibii, nu?

Brusc, oamenii intră în panică. Și se năpustesc care încotro. Ca vitele speriate de fulger. Văd neclar oameni care se ciocnesc unii de alții, doborându-se la pământ. Aleargă pe coridoarele cufundate în semiîntuneric, îndreptându-se Dumnezeu știe încotro. Unii spre cantină, alții să-și caute adăpost în propriile camere.

Tipul care a strigat-o pe Anna, se luptă cu mulțimea să se apropie de locul în care stăm, așteptând golirea holului. E inginerul șef Antonelli, și l-am întâlnit pentru prima și singura dată chiar în ziua sosirii mele aici. E înarmat, și mă bucur să-l întâlnesc.

– Krebs a murit? E adevărat? îl întreabă Anna.

– Da. Eu l-am găsit în biroul lui.

Nu apucă să termine ce are de spus. De undeva din labirintul de coridoare se aud țipete ale oamenilor. Dar se mai aud și urlate și râgete. Oamenii încep să apară în goană din coridoarele în care au intrat în urmă cu câteva secunde. De noi se apropie o femeie tânără, greoaie și stângace.

– Prin pardoseli apar arkieii, spune printre gâfâieli. Mai este și un animal mare.

Ne grăbim spre sala de mese. Acolo s-au strâns vreo douăzeci de oameni, doi dintre ei având pistoale. Folosesc mobilierul pentru baricadarea celor patru uși. Singura lumină provine de la sistemul de urgență.

– Stați aici, le spun.

Îl bat pe umăr pe Antonelli.

– Preiei comanda.

– Știu, se răstește.

– Dar tu unde pleci? mă întreabă Anna.

– Să pun mâna pe un aparat de zbor, dacă reușesc. Singurele rezerve pe care le avem sunt la Alfa, și vom avea nevoie de ele.

– Merg cu tine.

– Ba nu. Oamenii ar putea avea nevoie de un doctor.

– N-ai reuși să te descurci nici dacă ar funcționa iluminatul. Dar acum, pe întuneric?

Eloise face un pas spre noi și spune încet:

– Merg eu cu el.

Auzind-o, Jamal protestează atât de violent, încât îmi sare țandăra și, cât el îi poruncește lui Eloise să nu se clintească, îi trag o directă scurtă drept în vârful bărbiei, unde are barba. Se prăbușește ca un bolovan.

– Când se dezmeticește, să-i spui că vom veni cu întăriri, îi spun lui Antonelli.

Ajunși pe coridorul întunecat, Eloise îmi mărturisește:

– Cred că trebuia să procedezi așa.

Iar după ce mai mergem câțiva metri, adaugă:

– E atât de încăpățânat, că uneori îmi vine și mie să-l iau la pumni.

Anna a avut dreptate, evident. Dacă aș fi încercat să ies singur din labirintul acela, sigur m-aș fi rătăcit.

Pe de altă parte, Eloise se dovedește a fi una dintre persoanele acelea supărătoare, care știu în orice clipă cu exactitate unde se află și cunosc azimutul de urmat pentru a ajunge oriunde. Când îi fac acest compliment, îmi răspunde:

– Am ceva de porumbel călător.

În cale ne apare cadavrul unui bărbat, care are ceafa zdrobită. Nu-l cunosc, dar Eloise scoate un țipăt înfundat, după care ne continuăm drumul grăbiți.

– Îl știi?

– Da, sigur. Dinainte de... de a-l cunoaște pe Jamal.

În fața noastră se aude un răget. Am în nări miros de lei. O trag pe Eloise într-un întrând întunecat și așteptăm. Prin dreptul nostru trece ceva masiv, făcând pardoseala să scârțâie. Văd blana groasă și aspră, spinii se freacă de perete și scot un sunet ca și cum cineva ar freca zidul cu o perie de sârmă. Apoi un ropot mărunț de pași, o bucată de metal și niște ciripituri rapide, pe diverse sonorități, amintind de larma făcută de o pasăre, doar că având glasul mai gros.

Totul se mistuie în depărtare. Se aude țipătul unei femei. Apoi răsună un sunet ca de dop scos dintr-o sticlă – o armă de impact. Un urlet.

– Ai observat ceva? mă întreabă Eloise. Verii – așa le spune Anna, nu? – miros cu toții la fel. Cei mari și cei mici. Poate așa se recunosc unii pe alții.

Adevărat, toți miros a leu, la fel de pătrunzător de parcă am sta lângă sulf arzând, și de ce nu? Pesemne că, în esență, toți au aceeași structură chimică. Prin minte îmi trece o comparație idioată: Cine pute la fel, gândește la fel.

Vocea ca de pasăre a arkienilor o fascinează pe Eloise.

– Probabil că există doar un „cuvânt” în limba lor, spune ea în șoaptă, acel șuierat lung și plăcut, iar tonurile ascendente și descendente aduc diferențele de înțeles.

– Ar fi grozav să facem speculații dacă nu am avea altceva de rezolvat, îi răspund acuzator.

Ne aventurăm în beznă, cotim pe un coridor, apoi pe altul. Sub o lumină roșie, semiplastul pardoselii a fost spart de dedesubt. Recunosc fără nici o dificultate fanta îngustă din zidăria de dedesubt, treptele ce duc în subsol. Surprinz chiar și o mică porțiune de zid pictat.

– Să știi, îmi spune Eloise când trecem de acel loc și pășim grăbiți, dacă situația ar fi puțin diferită, eu i-aș înțelege pe veri. E lumea lor... cotește pe aici.

Brusc, trecem de o ușă care dă pe platforma de aterizare, iar naveta se află acolo, goală, însă cutia neagră cu ajutorul căreia se pot da comenzi lipsește. În hangarul alăturat se află alte două navete: una e pe jumătate demontată, dar cealaltă pare pregătită de zbor. Ar putea prezenta importanță. Apoi ne aflăm în aparatul care staționează, închid ușa și strig ordinul de decolare. Cutia neagră îmi răspunde cu un calm perfect:

– Aud și execut.

Pe negândite, ne ridicăm în ploaia ușoară, iar când ne înclinăm într-un viraj, vedem că, în afara celor câteva lumini de securitate, Baza Principală este cufundată într-o beznă adâncă, la fel ca jungla de sub aparat.

Ne aflăm deasupra golfului, și nu vedem decât crestele neclare, de spumă albă, când, din succesiunea neîntreruptă de valuri, încă unul lovește țărmul venind dinspre ocean. De ce am coșmarurile astea ce se repetă, și de ce se dovedesc toate a fi reale?

Din ploaia purtată de vânt vedem cum apar luminile de la Alfa. Undeva a rămas deschisă o valvă, iar noroiul din mină – poluarea, semnul prezenței omului – curge năvalnic pe pantă, într-un torent uleios, îndreptându-se către golf. Eloise scoate o exclamație slabă și arată cu degetul.

Un bărbat și o tânără stau pe centrala electrică Alfa, care este iluminată puternic. Bărbatul e înarmat. Amândoi ne fac semn cu mâna. Dedesubt se află un porc-urs. Când ne înclinăm și aprindem reflectorul, zărim un licăr, pesemne o săgeată, iar cei doi se lasă brusc în jos, iar obiectul zboară pe deasupra lor.

Cutia neagră nu pare programată pentru circumstanțele actuale, astfel că mă așez pe scaunul pilotului, trec pe comandă manuală și dirijez chiar eu aparatul de zbor. E o mașinărie mică și extrem de sensibilă, de aceea întâmpin dificultăți să o controlez. Între timp, Eloise înșfacă pistolul și deschide ușa din dreapta. Dirijez aparatul înapoi, pentru a rămâne deasupra centralei, iar ea trage două focuri. Printre umbre observ o mișcare.

– Ai lovit ceva?

– Nu știu. Cred că era un grup de... de ceva, pregătindu-se de atac.

În cele din urmă, reușesc să rămânem plutind la mică distanță deasupra aceluși loc. Dispozitivul pentru controlul altitudinii e cam țeapăn – probabil că a trecut multă vreme de când nu a mai fost folosit pe manual. Ne înclinăm într-o parte și în alta, apoi reușesc stabilizarea și ne apropiem mai mult de centrală.

Ca să acopăr zumzetul motorului, răcnesc:

– Unde sunt ceilalți?

Oare răspunsul să fie „Sunt morți cu toții”?

PROBA NUMĂRUL (6)
Din raportul doctorului Li

Persoana aceasta regretă că trebuie să intervină din nou.

Dar am de adus o contribuție pozitivă importantă, pentru că, fiind absent, colonelul Kohn nu știe ce s-a petrecut la Baza Principală în cursul acelor ore cruciale.

Pot afirma dintru început că încuierea ușilor de la sala de mese nu a fost posibilă. În mod regretabil, toate încuietorile erau electronice și nu au funcționat când nu au mai fost alimentate. Ce mult tânjeam cu toții după încuietorile vechi, mecanice...

Din fericire, ușile se deschideau spre înăuntru, astfel că îngrămădirea de mobilier în dreptul lor a asigurat o protecție parțială. Aproape imediat, ușile au început să se clatine, împingând înapoi scaune, mese, și alte obiecte. Dușmanii noștri nu dețineau mașinării de luptă, însă aveau mușchi din belșug, iar nouă ne-a venit greu să le rezistăm.

Apoi am auzit zgomote venind dinspre bucătărie. Antonelli a condus un grup alcătuit din câteva persoane până la sursa lor. Când dalele podelei au început să se miște și să sară din loc, împinse de jos, a rămas în așteptare.

Prin podea a apărut un arkian cu o secure de bronz, iar glonțul tras de Antonelli a trecut prin el și l-a ucis și pe războinicul aflat în spatele lui, care era înarmat cu un fel de cârlig cu zimți. A urmat vânzoleală și agitație, iar gura tunelului a rămas goală, cu excepția cadavrelor blocate acolo.

Asta ne-a dat o idee. După ce am târât cadavrele de acolo, am constatat că încap prin gaură, pentru că am statura mărunță. I-am cerut lui Antonelli să-mi dea pistolul. Am propus ca în loc să așteptăm un alt atac, mai bine să-i izgonim. Iar el a fost de acord.

Așa se face că am pătruns pentru prima oară în lumea subterană despre care auziserăm cu toții atâtea, dar din care văzusem prea puțin. Recunosc, motivul a fost mai curând curiozitatea decât dorința de a ucide vreun arkian. Mi-am închipuit că pasajele le asigurau protecția față de arșiță și ger, dar și legături permanente între clădirile ce se aflau cândva la suprafața lui Zamok, precum și camere de depozi-

tare și de îmbrăcare, unde preoții se pregăteau pentru ceremoniile publice. Toate presupunerile s-au dovedit adevărate în mare măsură.

Aveam la mine o lampă cu baterii, pe care o smulsesem de pe un perete. Dădea o lumină slabă, roșiatică, în care mă uitam după încăperi laterale, unde s-ar fi putut ascunde vreun băștinaș. Însă cale de douăzeci de metri, pasajul era drept și nu oferea nici un ascunziș. Cum se lăsase o liniște adâncă, am bănuir că dușmanii noștri abandonaseră orice speranță de a ajunge la noi pe acel drum.

Apoi am auzit zgomote venind din față, glasuri ca de păsări, care răsunau ciudat în cavernele acelea. Am stins lampa și am rămas o vreme în beznă deplină. Apoi am început să văd foarte vag, așa cum se întâmplă în nopțile înorate – periferic, în vreme ce centrul retinei recepționează doar o ceață.

Acest lucru mi s-a părut ciudat, pentru că în absența totală a luminii, ochii noștri nu văd. Există lumină, dar foarte slabă, și curând mi-am dat seama că pe pereți trăiau ciurperci microscopice, iar ele emiteau o bioluminiscentă verzuie. Însemna că lampa luată nu-mi era indispensabilă, dar când priviserăm jos dinspre bucătărie, tunelul ne apăruse cufundat într-un întuneric complet.

Am lăsat lampa cu bateriile slăbite pe podea, am pășit peste ea cu o oarecare dificultate și am înaintat. Pistolul era greu, și acum îl țineam în ambele mâini, pregătită pentru orice eventualitate.

Am descoperit apoi că nu mă mai freacă cu umerii de pereți, deși trebuia să țin capul plecat. Coridorul se lărgea, și am văzut o deschizătură în față, unde se mișca ceva.

Am înlemnit pe dată. Când mișcarea neclară a încetat, am înaintat cu foarte multă precauție, conștientă că, pe măsură ce spațiul din jur se lărgea, puteam deveni ținta unui atac. Tunelul mergea spre o încăpere spațioasă, unde lespezi lungi de piatră se întindeau în întuneric, alcătuind linii de o precizie matematică.

Pe fiecare lespede se găseau tăvi de teracotă, având adâncimea de câțiva centimetri, iar în fiecare se vânzoleau larvele pe care le cunoșteam.

Aveam în față o priveliște impresionantă. Evident, băștinașii nu mai depindeau de dezvoltarea naturală a semenilor

în pădure. Am auzit un şuierat și o mișcare a cuiva la celălalt capăt al acelei creșe ciudate, și am văzut un arkian ieșind din întuneric și așezându-se alături de o tavă. Am observat un firicel de apă, și mi-am dat seama că adultul urina în tăvi, lăsând să cadă câteva picături în fiecare și am simțit mirosul pătrunzător de leu, după cum se exprima colonelul.

Neîndoielnic, am gândit, urina conținea hormoni care grăbesc dezvoltarea larvelor până la creaturile de forma unui arkian: o realizare fascinantă pentru o specie care, din câte cunoaștem, nu deține ceva care ar putea să se numească știință.

Ei, și de ce nu? m-am întrebat. Medicina populară ne-a oferit nouă, oamenilor, chinina pentru tratarea malariei și vaccinarea pentru rujeolă. Concentrată asupra acestor gânduri, am uitat de mine când, pe neașteptate, arkianul m-a depistat și a izbucnit într-un cîrîp frenetic.

PROBA NUMĂRUL (7)

Din agenda colonelului Kohn

Acum îi avem la bord pe cei doi de la Alfa. Bineînțeles, toți ceilalți de la exploatarea minieră sunt morți.

Tehnica mi-a amintit de răpirea lui Ted Szczech. Întâi s-a defectat pompa de noroi, asta a declanșat alarma, iar când echipa de intervenție s-a dus la fața locului pentru reparații, verii i-au atacat pe muncitori. Au folosit săgeți otrăvite, dar și arme de mână de bronz, iar cu ajutorul porcilor-urs, au reușit să forțeze intrarea în clădiri.

Cei doi pe care i-am salvat spun că cele două specii conlucrează în luptă ca oamenii și câinii, caii sau elefanții. Numai că în cazul lor există o legătură de familie mult mai directă și strânsă decât între noi și acele animale de care ne slujim. Se recunosc după miros, și par să manifeste un fel de loialitate tribală. Ar putea exista chiar o legătură telepatică – arkienii par să-și transmită ordine la distanță. Ei sunt cei mai inteligenți membri ai clanului, dar chiar și speciile pe care noi le socotim fiare, așa cum a observat și Maiakovski cu multă vreme în urmă, sunt tulburător de inteligente. În luptă, porcii-urs dovedesc inițiativă și șiretenie, dar și sălbăticie.

Târâie cadavrele de jos până afară, în lumina orbitoare. Porcii-urs încep să mănânce, iar scena este înfiorătoare, ori-

bilă, un soi de teatru Grand Guignol. Arkienii se uită, dar nu participă la ospăț. Evident, oamenii nu sunt pe placul zeilor din Valhalla.

Urmărind acel măcel, înțeleg că am pierdut războiul. Trebuie să presupunem că supraviețuitorii suntem noi patru din aparatul de zbor, cei care rezistă la Baza Principală și, *probabil*, gărzile de la cosmodrom. De aceea ne întoarcem.

PROBA NUMĂRUL (8)

Din raportul doctorului Li

În timp ce mă retrăgeam prin tunel, mai curând i-am auzit și simțit decât văzut pe băștinași urmărindu-mă, astfel că am tras în direcția lor.

Locul era atât de îngust, încât nici nu a trebuit să ținesc. Desigur, nici ei. Ceva a venit lunecând și zgâriind podeaua, atingându-mi pantoful; s-a dovedit a fi o săgeată scurtă, cu vârful de bronz, modelat ca o frunză.

Am tras din nou. Nu puteam ocoli gândul că trebuia să trag, astfel aș fi murit eu. Cu călcâiul am lovit un obstacol și am fost cât pe ce să cad pe spate, dar m-a salvat doar îngustimea tunelului. Era lampa. Am pășit peste ea și am continuat să bat în retragere trăgând cu pistolul.

Sunetele de la capătul tunelului îmi sugerau că atacatorii dădeau la o parte cadavrele din calea lor. Am tras din nou, declanșând zgomote și multă agitație. Călcâiul meu a întâlnit un nou obstacol: prima treaptă.

Nu este ușor să te retragi urcând o scară care este și îngustă, și abruptă, ținând în același timp capul plecat și rămânând vigilentă. Cu un zăngănit metalic, o săgeată a lovit în treapta de pe care tocmai ridicasem piciorul, iar vergeaua ei de lemn s-a rupt. După aceea, am simțit mâinile prietenoase ale celor de afară, care m-au tras din spațiul acela strâmt, ajungând în lumina din bucătărie, ce mi s-a părut orbitoare.

Nici nu apucasem să le spun câte ceva despre misterioasa lume de sub picioarele noastre, când o izbitură, însoțită de un zgomot asurzitor, ne-a zguduit pe toți. Am fugit, împiedicându-ne unii de alții, către sala de mese, acum plină de praf, moloz și alte sfărâmături.

Cei răniți, încă în stare de șoc, nici nu începuseră să stri-

ge după ajutor. Una dintre grămezile de mobilier fusese făcută bucățele, iar în locul ușii se căsca o bortă mare.

Căpitanul Mack mai folosisese o rachetă, și o făcuse cu mare folos. Dușmanii ne cotopeau.

PROBA NUMĂRUL (9)

Din agenda colonelului Kohn

Cred că verii sunt copleșiți de uimire – este singura exprimare care îmi vine în minte. Uluiți de demonstrația de putere zeiască dovedită de Mack.

I-am lăsat pe cei din Alfa la platoul de aterizare și le-am dat ordin să pună în funcțiune celălalt aparat de zbor, pentru a ajuta la evacuarea oamenilor. Apoi Eloise m-a condus până la scena distrugerii.

În lumina roșiatică și slabă de pe holul din fața cantinei se află dușmanii noștri, niște umbre mari și mici, sub o pădure de sulițe și securi cu lamele curbate. În jurul lor plutesc nori deși de fum și praf, ascunzând formele și distorsionând siluetele. Pun rămășag că și lor, nu numai mie, ne vâjâie urechile.

Pentru unele dintre animale, cele petrecute până acum reprezintă deja prea mult. Însăpăimântate, ele încep să se îndepărteze, ciocnindu-se unele de altele și de arkieni, dar și de ziduri.

O văd pe Mack, fără perucă, având lansatorul de rachete pe umăr. Țintesc spre ea cu atenție, trag, dar lovesc un porcur care apare între ea și mine în momentul acela.

Apoi, Jamal și Anna ies în goană din sala de mese, ambii înarmați și trăgând, iar dușmanii noștri sunt cuprinși de panică. Sunetul ca o tuse făcut de arma de impact rămâne aproape in-audibil, iar creaturile, mari și mici, încep să se prăbușească. Unele urlă, la fel ca orice om rănit.

După aceea, dușmanii o rup la fugă, dispărând în întunericul coridoarelor, poate retrăgându-se chiar în pasajele subterane, până vor reuși să înțeleagă ce se petrece. Și Mack s-a mistuit, în orice caz, nu-i văd nicăieri silueta inconfundabilă.

Ne împiedicăm de trupurile unor oameni care strigă. Jamal o îmbrățișează pe Eloise și mă fulgeră cu privirea. Cu stânga aceea pe care i-am tras-o se pare că mi-am făcut un

dușman. Apoi Anna mă confundă cu un inamic și e cât pe ce să mă doboare, m-a salvat strigătul pe care l-am scos către ea.

Sala de mese a rămas o ruină, avem mulți morți, răniți și unii în stare de șoc. Nu avem vreme de pierdut, de aceea îi smulgem de acolo pe cei vii și fugim. E o debandadă totală. Suntem ca spaniolii care fugeau din Mexico City în acea *noche triste*. Sau ca americanii care fugeau din Saigonul cucerit.

Eloise și Anna ne conduc pe coridoarele presărate de luminile roșiatice, dar aud dușmanii urlând și cântând în pregătirea unui nou atac.

Răniții care pot merge trebuie să-și poarte singuri de grijă, cei neajutorați sunt trași și târați de umeri sau chiar de picioare, avem patru arme, dar, din câte îmi dau seama, numai vreo zece douăsprezece lovituri rămase.

Ajungem în cele din urmă pe platforma de decolare. În beznă și ploaie, luminile celor două aparate de zbor funcționale aruncă umbre frenetice în toate părțile. Cei care avem arme ne pregătim să opunem rezistență, în vreme ce restul îi îngămădesc pe răniți la bordul aparatelor. Doi oameni, care au murit în timpul acestei retrageri din sala de mese, sunt lepădați ca niște lucruri de prisos.

Anna i-a înapoiat arma lui Antonelli. S-a apucat de meserie, făcând un fel de triere. Dă ordin ca răniții grav să fie stivuiți ca niște lemne într-un aparat de zbor, astfel să poată călători cu ei și să încerce tratarea lor.

Între timp, dușmanii s-au strâns la uși și încep să tragă cu săgeți, care cad în jur cu un zăngănit metalic. O tânără pe care nu o cunosc întoarce capul și privește speriată spre ușa de la Baza Principală, dar o săgeată o lovește în gât. E scurtă, are vreo treizeci de centimetri, și doar o ciupește, însă ea cade neajutorată la pământ, cu fața cianozată.

O abandonăm și pe ea.

Nu prea îmi mai aduc aminte de ultimele momente petrecute acolo. Pe neașteptate, mă trezesc atârând pe jumătate afară dintr-un aparat de zbor, nici n-aș încăpea cu totul înăuntru, pentru că sunt al naibii de mare, iar câteva săgeți cu vârfuri zimțate au pătruns deja în fuselajul aparatului.

Aud cutia neagră – o voce extrem de calmă, degajată, parcă din altă lume – cum spune „aud și execut” și ne ridicăm,

îndepărtându-ne de Baza Principală.

Ne deplasăm încet, chinuitor. Iar eu călătoresc stând agățat cu un braț de un stâlp, iar cineva mă ține de centură, asta în vreme ce ne deplasăm tresăltând și făcând mișcări de rotație pe deasupra estuarului și a valurilor întunecate, cu creste albe, ce se fugăresc pe suprafața mării.

PROBA NUMĂRUL (10) Din raportul doctorului Li

Stăteam claie peste grămadă, ca niște boabe de orez într-un sushi. La început, nu am putut face nimic pentru pacienți, pentru că nici nu reușeam să mă mișc.

Doi dintre ei au murit chiar în timpul zborului și, cu mare greutate, am reușit să scoatem cadavrele și să le azvârlim în mare, eliberând puțin loc, astfel încât colonelul Kohn și-a putut găsi un locșor înăuntru.

Am constatat că în acel aparat mic de zbor, proiectat să transporte patru oameni și ceva bagaje, eram unsprezece persoane. Faptul că reușea să zboare era o minune. M-am temut, totuși, că aparatul ar putea rămâne fără combustibil, ceea ce ar fi făcut să ne prăbușim cu toții în mare înainte de a ajunge la cosmodrom.

Noaptea mi s-a părut mai întunecată decât de obicei, așa că nu voi uita ușor călătoria. Câteodată re trăiesc un geamăt slab, mirosul neplăcut, ca de mlaștină, al trupurilor umane care au transpirat de spaimă. Din fericire, mai toți răniții erau în stare de șoc din cauza vătămarilor și arsurilor, și tăceau.

Starea de epuizare s-a dovedit marele nostru prieten, așa că, în momentul când am deschis brusc ochii, am descoperit că dormisem, și că un răsărit de soare, palid și încețoșat, începuse să se strecoare printre norii deși.

Curând, toți încercam să străpungem valurile de ploaie ca să vedem promontoriul și domul verde, de forma unui om. Nimeni nu știa ce am putea găsi acolo, dacă nu cumva fuse atacat, dacă cele două gărzi supraviețuiseră, și m-am gândit la lunile ce aveau să treacă până la sosirea următoarei nave de aprovizionare.

Nu e ușor să fii în stare de război cu o lume întreagă.

Iar apoi am văzut ceva – am văzut ceva – o formă geome-

trică șlefuită ce se înălța dintre nori și ceață; asta însemna că rămăsese acolo, era portalul prin care oamenii intră și ies din Bela. Și atunci m-am gândit: „Of, ce bine ar fi să rămânem în viață și să putem pleca.”

PROBA NUMĂRUL (11)

Extras din jurnalul cosmodromului Bela

7:56. Am depestat două aparaturi de zbor apropiindu-se. Eu și Linda abia am avut vreme să sărim din pat și să ne tragem pantalonii, când au aterizat cam nesigur pe platformă și din ele au coborât, de-a valma, o mulțime de oameni. De menționat: reclamație către Krebs referitor la (1) zbiorneprogramat și (2) aparate suprancărcate. (semnătură) caporal Vizbee, Securtat.

PROBA NUMĂRUL 12

Din agenda colonelului Kohn

Vizbee și Smelt par cam acriți și luați pe nepregătite, și nu se omoară să ne ajute la transportarea răniților. O țin una și bună că primesc ordine doar de la Mack, așa că trebuie să mă dau puțin la ei, să-i conving că de acum înainte vor primi ordine de la mine.

Suntem douăzeci și doi, dintre care nouă sunt răniți grav, astfel că nu pot nici să lupte, nici să lucreze.

După un mic tur de inspecție descoperim un frigider încărcat cu hrană pentru gărzi și echipele de încărcare care aduceau de obicei lingourile. Îi cer lui Antonelli să verifice și să inventarieze totul. Spune că dacă se înzdrăvenesc toți răniții, până la sosirea următoarei nave de aprovizionare vom pieri de foame.

Medicamente: cosmodromul posedă un mic dispensar, dar Anna se întunecă la față după ce face inventarul dulapului cu medicamente. Eu îi bănuiesc pe Vizbee și Smelt că au scotocit și s-au servit cu unele lucruri de pe acolo în scop recreativ, deși ei neagă, bineînțeles.

Cosmodromul are aproape trei sute de metri pătrați. Zidurile și podeaua sunt de duroplast gros și translucid – un material rezistent, pe care nimic nu-l poate străpunge. Sursa de energie: tot un reactor vechi, găzduit sub propriul dom, și

accesibil doar printr-un coridor protejat.

Posibilități de scăpare: Acum deținem trei aparate de zbor, dar cele două cu care am sosit au rămas aproape fără combustibil – asta din cauza supraîncărcării, între altele. Aparatul în care au sosit V și B este folosibil, având suficient combustibil pentru o deplasare până la Zamok, unde, desigur, nu îndrăznim să mergem. Acolo a rămas un aparat demonstrat, sperăm că nu va reuși nimeni să-l repare.

Afară plouă, ceea ce vine ca o surpriză. Platforma de aterizare este udă și lucește. Avem spațiu gol, probabil vreo jumătate de hectar cel mult, unde totul, mai puțin lichenii, a fost distrus de jeturile motoarelor de frânare ale navelor ce vin și pleacă.

Dincolo de toate acestea se află stânci cenușii și pâlcuri de copaci piperniciți. Un gât îngust de uscat arid ne leagă de țărm și de zidul de obicei gri-verde-violaceu al junglei.

Situație rezumativă: Suntem în formă bună, ne bucurăm de spațiu din belșug, locuri de dormit uscate și călduroase, lumină și îngrijire medicală și nu avem decât să așteptăm sosirea navei de aprovizionare. Conform programării, asta se va întâmpla peste aproximativ șaiszeci și șapte de zile – zile locale, adică. Dacă va întârzia (și deseori se întâmplă) vom trăi doar cu aer și apă. *Multă apă.*

Prima problemă ar fi mărirea proviziilor de hrană într-un fel sau altul.

Îi convoc pe Jamal și Antonelli pentru a mă ajuta să explorăm peninsula. Jamal este îmbufnat ca de obicei, dar se supune cu scrupulozitate, asta fiind tot ce vreau de la el. Pentru orice eventualitate, ne luăm armele.

Încheiem rondul în mai puțin de o oră. Împrejurimile nu oferă mare lucru. Mă îndoiesc că sunt mai mult de câțiva kilometri pătrați de zgură vulcanică. Oriunde te-ai afla, auzi zgomotul valurilor. Iar plajele sunt alcătuite din prundiș cenușiu ori nisip negru.

Mergem pe gâtul stâncos ce ne leagă de țărm. De o parte a lui, unde s-a acumulat nisip, apa este mică, iar de cealaltă parte, adâncă. Ar putea fi un loc potrivit pentru pescuit. Am convingerea că putem realiza câteva undițe.

Am pescuit la lansetă pe coaste asemănătoare și, vreme de câteva momente, totul mi s-a părut oarecum familiar – aerul mării și mirosul adâncului, dar și arsura sării în stropii fini

de apă.

Jamal se întoarce către cosmodrom, dar eu mai fac câțiva pași alături de Antonelli. Începe să-mi povestească ceva, și ridică vocea, ca să acopere zgomotul valurilor.

– Uneori visez să mă retrag pe o insulă. Doar eu, o bibliotecă bine dotată, o pivniță cu vinuri bune, un robot, doi, care să rezolve treburile neplăcute...

Aah!

Adâncul erupe, și ceva uriaș și negru se prăbușește cu o forță care face stâncile să se cutremure.

E o creatură mare, mare cât o orcă, are înotătoare late în față și patru colți gigantici. Prinde capul lui Antonelli în gură și se ajută de înotătoare ca să alunece înapoi în apă, târându-l pe inginer. Vântul îmi azvârle în față un gheizer de spumă. Mă șterg la ochi și mai apuc să văd picioarele omului care se agită ca brațele unei caracatițe, apoi și ele se afundă în apă.

Antonelli a dispărut. Ca și cum nici n-ar fi fost. Mirosul ca de vareh se amestecă o clipă cu cel iute de lei. Apoi nu mai simt decât vântul și stropii sărați, iar Jamal mă târaie de acolo.

În urma noastră, ceva izbește suprafața mării și se aude un muget puternic: *Aaa! Aaa! Aaa!*

PROBA NUMĂRUL (13) Din raportul doctorului Li

Tragedia s-a petrecut fără ca cineva dinăuntru domului să fi auzit ceva.

Făcusem tot ce se putea pentru pacienți și încercam să liniștesc o tânără pe nume Mbasa, ascunzându-mi temerile că ar putea orbi.

Pentru a trata în mod corespunzător o asemenea afecțiune, aveam nevoie de ochi înlocuitori, celule sușă extrase de la maimuță, pentru regenerarea nervilor optici distruși, plus de serviciile unui chirurg priceput la transplanturi nervoase. Nu aveam nimic. Erau cazuri și mai grave.

Apoi în prag a apărut colonelul Kohn, albit la față și ud learcă. Mi-a făcut semn să-l urmez. I-am dat o pătură, am făcut niște ceai și ne-am întâlnit în sala de așteptare plecări a clădirii. Într-un colț, Eloise și Jamal stăteau îmbrățișați, de

parcă nu ar mai fi vrut să se despartă. Colonelul stătea ghemuit, înfășurat în pătură ca un cerșetor, și sorbea cu lăcomie din cana cu ceai aburind.

– Verii au un văr despre care nu aveam habar, a spus, și mi-a relatat despre moartea lui Antonelli. Necazul este că, de obicei, scenariul cel mai nefericit ascunde o situație și mai gravă. Cum o duc pacienții tăi?

I-am spus că era posibil ca între patru și șapte dintre ei să nu supraviețuiască.

– Asta e bine.

M-am uitat la el și am văzut un om ce-mi era în același timp familiar și necunoscut. În ciuda rezistenței conferite de profesiune, mi se păruse a fi uman. Acum îi descopeream altă latură. Deși încă tremura de frig, fața îi era la fel de sumbră și împietrită ca stâncile ce alcătuiau acea insulă fără nume.

– Bine că avem un congelator mare, a mormăit. Anna, o să rămânem fără hrană, suntem asediați, și nu vom mai putea procura altceva. După ce terminăm proviziile, nu vom avea de ales și va trebui să ne mâncăm morții.

Am rămas tăcuți alături, sorbind ceai, în vreme ce încercam să înțelegem starea de deumanizare ce ne pândea. Brusc, mi-am dat seama că nu puteam îndura singură calvarul ce avea să urmeze.

I-am mai adus ceai, plus cincizeci de miligrame de Sere-nac, de care sigur avea nevoie. Altfel nu-l puteam ajuta, decât să mă culc alături de el, ca să-l strâng în brațe și să-l încălzesc. În acele momente am decis să trec la fapte, asta dacă ar fi vrut și el același lucru.

PROBA NUMĂRUL (14)

Din agenda colonelului Kohn

Au trecut câteva săptămâni de când nu am mai notat nimic, de aceea trebuie să recuperez câte ceva. Între timp, s-au întâmplat multe, dar au trecut și zile sterpe. Eu și Anna am devenit amanți – o evoluție care a venit ca o surpriză, cel puțin pentru mine.

În mod aproape firesc, am devenit și conducătorii micii noastre colonii asediate. Așa cum a anticipat Anna, patru oameni au murit din cauza rănilor, iar alții doi sunt pe ducă.

După dispariția lui Antonelli, am rămas șaptesprezece, iar curând vom fi cincisprezece.

Am suferit pierderi în proporție de aproape 99%. Chiar dacă s-a întâmplat ca unii oameni de la Baza Principală, de la tabăra minieră sau de la topitorie să fi scăpat cu fuga în junglă, ei nu vor rezista multă vreme. Vor fi uciși ori, pur și simplu, vor muri de foame.

Cum toți inginerii au murit, l-am numit pe Jamal tehnician principal. Sarcina lui este să mențină totul în stare de funcționare. Știu că plănuiește să se răzbune în cele din urmă. L-am umilit în fața lui Eloise cu acel pumn în falcă, iar el este un om care nu uită niciodată, orice-ar fi. Bun, dar am nevoie de mintea lui, de curajul și de cunoștințele lui, iar el va putea să-și ia revanșa.

Anna are sarcina să-i mențină în viață pe supraviețuitori. Eloise o ajută și devine pe zi ce trece o asistentă medicală de nădejde. În cazul oamenilor inteligenți, instruirea la locul de muncă dă rezultate aproape imediat. Eu mă ocup de protecție și ordine, întocmesc și aplic programul de servicii, supraveghez distribuirea rațiilor de hrană (aproximativ 1800 de calorii pentru cei sănătoși, 2100 pentru bolnavi) și, în general, fac pe șeful. Ca și domnul Krebs de altădată, nu sunt iubit, și nici nu mă aștept la așa ceva.

În mod inevitabil, singura încălcare a regulilor a venit din partea lui Vizbee și Smelt. Când le-am cerut să-mi predea cheile de la toate ușile, dulapurile și fișetele, s-au supus, dar au păstrat un set de rezervă. Apoi Anna mi-a spus că din dulapul cu medicamente dispăruseră șase fiole din ceva numit M2, un înlocuitor sintetic al morfinei, am organizat o percheziție și le-am găsit în sacul cu rufe murdare al lui Vizbee.

Chestiunea era gravă, pentru că avem puține analgezice, și trebuie să potolim multe dureri. Într-un recipient în care Smelt își ținea crema vaginală am găsit și dublurile cheilor.

Prima reacție a fost să-i împușc pe amândoi. Cu toate acestea, Anna mi-a cerut să fiu îndurător, iar comunitatea noastră pare să considere că cei doi sunt prea îngrămădiți la minte ca să fie conștienți de ceea ce au făcut.

De aceea, am avut o discuție între patru ochi cu fiecare dintre ei, oferindu-le viața în schimbul câtorva răspunsuri.

Amândoi și-au dat drumul la gură fără nici o rezervă. Fiecare l-a învinuit pe celălalt că a tras cu racheta în aparta-

mentul lui Krebs. Amândoi au afirmat că Mack le dăduse arma și ordin să o folosească, iar ei, ca soldați disciplinați, au trebuit să-l execute, indiferent de sentimentele lor personale.

– Sunt convinsă că înțelegeți, domnule, spune Smelt, cu un surâs fals.

– Prea bine.

I-am pus să semneze mărturisirile, apoi i-am legat pe amândoi și i-am pus în congelator, alături de cadavre. Jumătate de oră mai târziu, i-am scos de acolo. Au ieșit înveșmântați în promoroacă, iar după ce și-au revenit, păreau să fi priceput mesajul. Data viitoare vor rămâne acolo, deși la gândul de a fi silit să mănânc ghiveci din Vizbee și crochete din Smelt mă umple de pe acum de greață.

În afara acestui incident, restul este rutină. Nu am mai fost atacați. Aceia dintre noi care nu și-au găsit o pereche până acum se grăbesc să o facă – mai toți cu cineva de sex opus, câțiva, altfel. Fiecare are nevoie de cineva apropiat.

Petrecerea timpului liber: Am găsit ascunse prin dulapuri piese de șah, rachete de tenis, dar fără mingi, un joc numit *Cucerirea galaxiei* – iertare, prefer să mă abțin –, jocuri de pocher și blackjack și programe Airborne Polo, precum și seturi de cărți, dintre care unele sunt însemnate.

În cursul zilei, facem curat în clădire, îngrijim răniții și reparăm sau întreținem aparatura, noaptea, facem planuri, ne iubim și jucăm jocuri, bârfim și ne simțim flămânzi, motiv pentru care protestăm. Și, cât de mult posibil, dormim.

Eu și Anna suntem plini de ardoare, lucru surprinzător, dacă ținem seamă de maturitatea noastră și de dieta sărăcăcioasă. Pe de altă parte, ne purtăm prevenitor. Alăturarea a doi singuratici, cu tabieturi bine stabilite, e cel puțin riscantă. Mai apar și o serie de probleme fizice, pentru că ea e foarte mărunță, iar eu atât de mare. Însă – în probleme de sex, ca și de viață – unde este voință, există și o cale. Ne-am găsit cuibul într-o cameră ce a slujit drept depozit. Am încuiat ușa cu una dintre cheile confiscate. În aceste momente, eu și Anna suntem goi și stăm întinși pe un morman de perne rămase de la vreo navetă, încălziți de apropierea trupească și de niște salopete curate pe care ea le-a găsit într-o pubelă și le-a transformat în cearșafuri.

Acum se întoarce spre mine și-mi zâmbește și-și lasă o

mână delicată, ce seamănă cu o libelulă, pe brațul meu. Cred că aici se vor opri notațiile pentru seara asta.

PROBA NUMĂRUL (15)

Extras dintr-o scrisoare a Eloisei Alcerra către mama ei

Dragă mamă,

Ni s-au întâmplat atât de multe, încât nici nu știu cu ce să încep. În primul rând, s-a purtat un război...

Așadar, asta e povestea celor petrecute până acum. Lucrez în spitalul cosmodromului de pe Bela. Mai avem doar trei pacienți, ceilalți au murit ori s-au însănătoșit atât cât se poate în condițiile de aici.

Mă bucur de două ori când Anna (doctor Li) declară pe cineva sănătos. În primul rând mă bucur că am contribuit la însănătoșirea acelei persoane, iar apoi, sunt încântată că ea va trece la un regim de 1800 de calorii, ca și noi ceilalți. În acest fel, o să rezistăm cu toții ceva mai mult.

Mă simt obosită mai tot timpul. Totuși, când mă întind nu pot dormi, iar când ațipesc, visez numai ospețe. Jamal a rămas neschimbat. Muncește mult, mai intens decât mine. Poate de aceea e mai puțin dornic să facă sex. Nu-mi dau seama dacă îmi place sau nu situația.

Mă îngrozește gândul primei noastre mese în calitate de canibali. Totuși, ziua aceea nu este prea departe. O să pot mânca ghiveci de om? Da, sigur. Dacă ți-e foame, mănânci orice.

Jamal face glume macabre pe tema asta. „Ai auzit de canibalul care a trecut pe lângă fratele lui prin pădure?” mă întreabă rânjind. Ori mă bate ușor pe fund și-mi spune: „Uite, ce bucată de spată. Facem mâncare de prânz și seară din ea.”

Cum, dar mai ales de ce l-am răbdat atâta vreme?

Cel puțin o dată pe zi mă strecor afară. Simt nevoia de a fi singură măcar câteva minute, să scap de vederea acelorași fețe cu care împart acest prizonierat. Inutil să mai spun că mă feresc de plaje!

Afară nu mă simt atât de obosită. Poate din cauza aerului îmbogățit cu oxigen, și-mi place mirosul mării. Ieri, o rază de soare a răzbătut printre nori și vântul a părut că sclipește pe

particulele de sare aduse dinspre mare.

Cu toate acestea, astăzi până și plimbarea m-a deprimat. Am urcat, cu un efort mare, un morman de stânci negre și am rămas o vreme privind spre locul unde ar trebui să se afle linia orizontului. Numai că n-am văzut-o din cauza valurilor mari și când m-am întors, întâi oceanul, iar apoi jungla cotropită de umezeală s-au mistuit în cer fără nici o linie de demarcație.

Nu domul ne este închisoare. Întreaga lume ne este închisoare, și mă întreb mereu dacă vreunul dintre noi va reuși să scape de aici.

Chiar dacă nu vom putea, sunt convinsă că vor veni să ne caute și sper să ne găsească. Până atunci, speranța mi-o găsesc gândindu-mă la tine, la Pământ și la cerul albastru de acolo.

PROBA NUMĂRUL (16)

Din agenda colonelului Kohn

Ar mai fi puțin timp până la data sosirii navei de aprovizionare. Dacă aceasta va întârzia, ciao, adio, sayonara. Rămânem fără hrană.

De aceea, astăzi mâncăm carne de om. Doi dintre noi se ocupă de tranșare, asta pentru ca vina să fie împărțită. Gătim cu rândul, conform programării, și așa cum nu voi spune numele celui alt măcelar, n-o să menționez nici numele bucătarului, dar trebuie să afirm că el/ea nu pare deloc tulburat(ă) de o asemenea ocupație cumplită.

De fapt, după ce este detașată de pe os, carnea arată ca oricare alta. Păstrăm capul pentru o înhumare decentă pe Pământ, presupunând că vom mai ajunge vreodată acolo. Nu voi spune numele celui care va intra la gătit, decât că era cineva cunoscut mie, la care am ținut. Dar după ce orice urmă de viață dispare, rămânem doar niște bucăți de carne și ne-am putea ajuta prietenii să supraviețuiască hrănindu-i cu ea. Să ne gândim la asta ca la o petrecere de rămas bun.

Mirosul de mâncare gătită se răspândește în întregul dom. Oamenii își văd de treburile obișnuite, dar nu se pot abține și adulmecă. Se formează grupuri mici și aud râsete stridente. Asta mă îngrijorează puțin. Nu avem nevoie de istericale.

Apoi ne așezăm la masă. Există două curente de opinie

privind suplimentul nostru proteinic: Are gust de vițel, are gust de porc. Eu aparțin grupului care consideră că are gust de porc. După masă, toți devin cam agitați. În ziua următoare: Ne-a mai rămas mâncare. Nimeni nu clipește, iar doi oameni cer supliment, lucru pe care îl refuz. Canibalismul se dovedește a fi un alt rit inițiativ. Prima oară e mai greu, a doua oară e ușor, iar după aceea nimeni nu se mai gândește.

Există totuși un lucru la care va trebui să ne gândim în curând, și mă văd silit să recunosc că asta mă doboară.

PROBA NUMĂRUL (17)

Din raportul doctorului Li

Problema cu care ne confruntăm este: după ce ne mâncăm morții, ce ne facem?

Am auzit deja glume despre „tragere la sorți”. Dar să fi fost o glumă? Sigur, am gândit, dacă nava de aprovizionare nu apare curând, va trebui să murim câte unul, astfel încât, cu speranță, câțiva dintre noi – sau măcar doi – sau chiar unul, să poată reveni pe Pământ, să relateze cele întâmplate.

La cină, l-am văzut pe Robert, cu un chip mohorât, lipsit de orice expresie, trecându-i în revistă pe ceilalți. Mi-am dat seama că în minte alcătuia o nouă listă de sarcini. Îi aranja pe oameni în ordine, începând cu cei ce puteau fi sacrificați cel mai ușor, până la cei fără de care ar pieri întreaga colonie.

Și alții au priceput asta. Am început să le simt lipsa lui Vizbee și Smelt, și am înțeles că se ascundeau de privirea ucigătoare a lui Robert. Ce ridicol! Bineînțeles că era o dovadă de înțelepciune din partea lor să se dea cât mai utili și ocupați. Dar sărmanii nenorociți erau îndeajuns de inteligenți ca să-și dea seama cine ar trece în capul listei de persoane disponibile (cât pe ce să spun „perisabile”). Și-au adus aminte amândoi de congelator și de cadavrele înfășurate alături de care au stat.

PROBA NUMĂRUL (18)

Din agenda colonelului Kohn

Cântăresc pentru a nu știu câta oară rațiile rămase, când Eloise vâra capul pe ușa depozitului. E albă la față ca ultima

noastră rezervă de zahăr.

N-aș vrea să ies puțin cu ea? Mda, sigur. Conștient că există un motiv întemeiat, nu întreb de ce.

– Vii singură aici? o întreb, în timp ce pășim peste licheni. N-ar trebui să faci asta.

– Trebuie. Aș înnebuni dacă aș sta tot timpul înăuntru.

Mă conduce către movila neagră, cum se numește materialul acela, zgură vulcanică, nu? Bucăți sparte de lavă, pe care marea le va transforma în nisip, și...

Înțeleg totul dintr-o privire.

– Întoarce-te și spune-le Annei și lui Jamal să vină aici.

– Dacă e ocupat, Jamal va dori să știe de ce.

– Pentru că vreau să vorbesc acum cu el.

– Am înțeles, spune, și pleacă.

Când sosesc și cei doi, nu e nevoie să le arăt cu degetul. Nu se vede decât un singur lucru.

Se apropie un grup de creaturi marine, probabil vreo douăzeci, sau mai multe. Sunt cenușii, și acum au ajuns suficient de aproape ca să le vedem petele albe de formă neregulată de pe spinări și cozi – cred că reprezintă versiunea locală de lei de mare. Un adevărat grup de balet alcătuit din monștri, ridicându-se și scufundându-se în ritm, precum valurile, toate odată.

– Nu pot urca pe țărm, așa e? întreabă Eloise cu speranță în glas.

Eu și Jamal ne privim. Ne amintim de cea care l-a înșfăcat pe Antonelli. De modul cum s-a înălțat pe înotătoare, cum și-a aruncat capul pe spate, cum a lătrat scurt. Nu am uitat nici mirosul inevitabil de lei. Lei de mare. Astfel de creaturi sunt pinipede, care se hrănesc în mare, dar se pot târî până pe mal pentru odihnă, luptă și împerechere.

– Priviți, spune Anna, arătând în altă direcție. I-a luat ceva timp, dar l-a pus la punct. Deșteaptă femeie.

Departe de tot, un punctișor de pe cerul cenușiu capătă formă și crește, apărând apoi ca ultimul aparat de zbor, reparat și funcțional, care se îndreaptă spre noi.

PROBA NUMĂRUL (19)
Din raportul doctorului Li

Cum nu aveam de ales decât între a rezista și a muri, nici

nu a fost nevoie să încurajăm oamenii – simpla prezență a dușmanilor noștri era de ajuns.

În ce mă privește, mi-am făcut ordine în notițe, le-am învelit în folie de plastic și le-am ascuns sub gheața din congelator. Chiar dacă vom muri cu toții, cred că oamenii tot vor ajunge aici până la urmă și, cu puțin noroc, ar putea găsi aceste probe. Ultimul cadavru ce a rămas neconsumat pare să mă urmărească, astfel că am ieșit din acea încăpere tremurând, și nu doar din cauza frigului.

Cu toate acestea, am continuat să vorbesc pentru agenda mea, sperând să transcriu restul relatării ceva mai târziu.

Robert a mobilizat opt oameni, pentru că doar de atâtea arme dispunem. Adăugând stocul găsit la cosmodrom la cele câteva pe care le aveam deja, avem acum o sută optzeci de gloanțe, ceea ce ar fi suficient pentru a provoca pagube importante, dar nu să îi alungăm pe toți dușmanii.

Organizez un post de prim ajutor la poalele movilei din zgură vulcanică, pe care am ajuns să-l denumim Dealul Negru, și mi-am umplut o trusă medicală cu M2, garouri, câteva antibiotice și altele.

Apoi am urcat movila să văd exact ce se întâmpla. Leii de mare (după cum îi numește Robert) dispăruseră sub valuri, ceea ce însemna că puteau să apară oriunde. Aparatul de zbor se întorsese și descria un cerc, probabil la vreun kilometru depărtare. A trecut apoi linia țărmului și s-a retras. Înțelept, Robert le-a ordonat oamenilor să nu tragă.

Am observat că Eloise stătea alături de Jamal. Am chemat-o să mă ajute la postul de prim ajutor, și ea a început să se apropie cu pași rari când, din colțul ochiului, am surprins o strălucire bruscă pornind dinspre aparat.

Am apucat să strig: „Jos”, iar ea s-a aruncat la pământ exact când proiectilul a lovit movila și a explodat. Zgomotul a fost atât de puternic, încât am simțit că-mi vruiește capul. Apoi, sunetele *Aa! Aa!* Din spatele nostru ne-au anunțat că leii de mare veneau pe țărm. În același moment, aparatul de zbor a virat, iar dintr-un amplificator a răsunat un ciripit atât de tare de parcă ar fi fost scos de uriașa și mitica pasăre Roc, țipând către perechea ei. După aceea, marginea junglei s-a cutremurat și din direcția ei s-a auzit un muget drept răspuns.

PROBA NUMĂRUL (20)
Din agenda colonelului Kohn

N-aș putea spune că Julia Mack mi-a plăcut vreodată. Însă am respectat-o, dar niciodată mai mult decât acum. Are o armată foarte bizară, dar știe să o comande și controleze ca nimeni altcineva.

Are alături de ea un arkian, care ține un amplificator în mână, și ea manevrează lansatorul de rachete. Cred că-i vine cam greu – trebuie să se aplece din scaunul pilotului ca să tragă, și să fie atentă ca să nu o ardă jetul incandescent. Dar se descurcă. E o fată descurcăreată.

Gata, iată că apar și lei din mare.

Bun, uite că vin și porcii-urs din junglă. Se aude din nou cântul de pasăre, de data asta dinspre șirul de copaci, ceea ce înseamnă că arkienii sunt și în junglă, și conduc trupele.

Verii se apropie. Dacă reușim să nimerim cu fiecare glonț, tot nu avem cum să câștigăm bătălia. Dacă panica ne-ar folosi la ceva, aș intra în panică.

Cum nu ne ajută, va trebui să încerc altceva.

Mă duc până la Jamal și-i întind agenda.

– Ai grijă de ea.

El ridică mirat din sprâncene.

– Am ceva de făcut. Rămâi la comandă până mă întorc. Dacă supraviețuiesc, poți să-mi arzi și tu una peste falcă.

Acesta e un soi de adio.

PROBA NUMĂRUL (21)
Din agenda colonelului Kohn
(continuată de Jamal al-Sba'a)

Kohn părăsește câmpul de bătălie. Indiferent cât de mult mi-ar displacea, nu cred că fuge. E un evreu curajos.

Fie ca Cel cu viață veșnică să-l cruțe, pentru că eu sper ca până la sfârșitul zilei să mă slujesc de oferta pe care mi-a făcut-o.

Ciudat, nu l-am văzut niciodată vorbind către agendă și, cu toate astea, o are mereu asupra lui. Becul acela idiot se aprinde când vorbesc, de aceea presupun că îmi preia vocea și o amplifică. Eu nu am agendă proprie – în afară de armă, am pierdut tot ce aveam în fuga de la Baza Principală.

De acord, avem doar opt arme. Curând, vom fi asaltați din două flancuri. Vom lupta aici, sub cerul liber, ori ne retragem în dom și încercăm să-l apărăm? Acesta e genul de hotărâre pe care trebuie să-l ia un comandant, iar dacă greșește, toată lumea e pierdută. Mereu mi-am dorit puterea, iar acum îi simt povara strivitoare.

Decid să ne retragem, iar asta din două motive: în primul rând, din cauza Căpitanului Mack și a rachetelor ei blestemate. Poate ucide mulți dintre noi, și nu ne permitem pierderi. În al doilea rând, verii își pot permite pierderi, astfel că indiferent câți am ucide, tot nu contează. Singura strategie este să rezistăm cât mai mult posibil și apoi să ne acceptăm soarta. O chem pe doctorița Li și îi cer să mute punctul de prim ajutor înăuntrul domului. Eloise își strânge trusa medicală și pornește spre dom, în vreme ce Li așteaptă să vadă dacă avem de luat cu noi vreun rănit. Chinezoaica pare de un calm perfect.

Mack se apropie încă o dată în aparatul de zbor. Zgomotul motorului se pierde în vacarmul ce se naște din toate părțile – răgete, ciripituri, lătratul creaturilor din mare.

Și – *Inshallah!* – un aparat de zbor se ridică de la sol să o întâmpine pe Mack! Așadar, de aceea a plecat Kohn!

PROBA NUMĂRUL (22) Din raportul doctorului Li

M-am zbatut toată viața să ating idealul budist al neațării la ceva anume – poate din lașitate, poate din cauză că mă temeam de durerea provocată de pierdere.

Poate de aceea m-am refugiat din viață, retrăgându-mă în laborator, fugind de patimă și căutând patima pentru știință. Până la apariția lui Robert pe Bela, am fost foarte singură.

Când am văzut unicul nostru aparat de zbor înălțându-se în aer, parcă am simțit că cineva mi-a înfipt un țurture în inimă. Apoi mi-am zis că dacă Robert ar fi plănuit să ciocnească celălalt aparat în zbor, mai întâi și-ar fi luat adio de la mine.

De aceea m-am liniștit, socotind că el avea în plan un joc primejdios – să îi distragă atenția lui Mack, să o facă să tragă, pentru a risipi rachetele rămase. Am decis că a plecat să înfrunte pericolul, nu să-și caute moartea. Cu toate astea,

aparatul lui a țâșnit direct spre ea, deplasându-se cu o viteză prea mare, sfidând siguranța, dar ea trebuie să se fi speriat, pentru că aparatul ei a intrat în girație și, vreme de o clipă, un sentiment minunat, am crezut că se va dezechilibra complet și se va prăbuși. Dar ea a redresat imediat aparatul, iar cele două aparate de zbor au început un balet cu răsuciri și învârtituri pe care nu-l pot compara decât cu ritualul de împerechere al efemeridelor.

Apoi aparatul nostru de zbor s-a îndepărtat în viteză, iar cel al lui Mack a pornit în urmărire.

M-am trezit din nou în vârful mobilei fără să-mi dau seama cum ajunseseam acolo. Privind în jos, am văzut o imagine incredibilă: creaturi din două lumi paralizate de aceeași uimire și uitându-se în sus.

Un leu de mare trecuse prin bariera creată de copacii piperniciți și acum stătea proptit pe înotătoarele imense, având fața înălțată în aer cu colții rânjiți. Fără să beneficieze de sprijinul mării, propria greutate îl apăsa, iar flancurile lui mari și presărate de răni se umflau și dezumflau în efortul uriaș de a respira.

În porțiunea dinspre uscat, porcii-urs stăteau ridicați pe picioarele din spate. Își mișcau capetele dintr-o parte în alta, urmărind acțiunea ce se desfășura în aer ca niște ascultători fascinați ce urmăresc muzica la un concert. Arkienii arătau cu sulile lor de bronz și schimbau replici sălbatice de o dulceață ciudată de cântec.

Am văzut gura lansatorului ieșind pe ușa pilotului de la aparatul lui Mack și o clipă mai apoi a urmat flacăra, semn că se trăsesese. În zborul ei, racheta a lăsat o urmă lungă și învolburată, și inima mi s-a oprit în loc, deoarece mi-am dat seama că avea să nimerească ținta, că era prea rapidă pentru ca aceasta să scape, iar apoi a lovit aparatul nostru, care a explodat formând o minge mare de foc, semănând cu o floare de mac înflorită. Fragmentele întunecate au plutit spre coamele înspumate ale valurilor. Din partea inamicilor noștri s-a auzit un sunet ce a crescut în intensitate, pe care nicio dată nu-l voi putea descrie în mod elocvent – o lume care triumfa asupra alteia, urlându-și victoria.

În următoarea clipă, am simțit o strânsoare pe braț. Era Jamal, care mi-a spus:

– Hai, ne retragem în dom. Salvează-te.

– De ce? i-am răspuns, dorindu-mi doar să termin cu viața.

PROBA NUMĂRUL (23)
Dintr-o scrisoare a
Eloisei Alcerra către mama ei

Acum suntem cu toții în interiorul domului. Am trăit un adevărat șoc văzând că ușile hangarului rămăseseră larg deschise.

Ceva pătrunsese înăuntru, nu am văzut ce anume, dar am auzit o armă de impact tușind, apoi doi bărbați au trântit ușa și, cred, împins cadavrul afară. Sfârșitul situației de criză numărul unu.

O căutam pe doctorița Li. Adusesem trusa medicală, dar pentru a mai fi bună de ceva, ea trebuia să fie în posesia singurei persoane care știa să o folosească.

Am găsit-o arătând groaznic și, alarmată, am întrebat-o:

– Ești rănită?

– Nu, doar moartă, mi-a răspuns.

Am luat asta drept o glumă sinistă, vrând să însemne că eram cu toții ca și morți.

Jamal răcnea ordine, și i-am zis:

– Colonelului Kohn n-o să-i facă plăcere văzând că i-ai luat locul cu atâta seriozitate.

Spre uimirea mea, Jamal mi-a spus:

– Kohn a murit.

– Ba nu.

El s-a îndepărtat în fugă, spunând că trebuia să verifice celelalte uși, îndeosebi cele de încărcare, ce dădeau spre platforma de aterizare, deoarece erau suficient de mari să permită pătrunderea unei armate dacă rămâneau deschise.

A spus toate astea fără să-mi acorde defel atenție.

Am revenit la Anna, care pregătea spitalul pentru eventualii răniți. Se mișca bizar, mecanic, precum o marionetă, și nici nu părea să vadă ce făcea.

– Anna, ce-ai pățit? Adică, în afară de faptul că o să murim cu toții, care e necazul? am întrebat-o.

– A murit Robert, mi-a răspuns.

Am numărat până la cinci, apoi i-am spus pe un ton răbdător:

– Ba nu, e sus pe o pasarelă de sub dom, și verifică admișiile de aer.

Ea s-a oprit și m-a măsurat fără să clipească.

– L-am văzut murind.

– Înseamnă că trebuie să fi murit în ultimele minute, pentru că eu l-am văzut urcând scara în timp ce veneam cu trusa încoace.

– În interiorul domului?

– Bineînțeles. Ar fi nebun să urce pe la exteriorul lui.

Auzind asta, s-a albit la față ca hârtia și a leșinat. Am prins-o înainte de a se prăbuși la podea și am așezat-o pe un pat liber. Mbasă, femeia oarbă, voia să știe ce se petrecea, astfel că am condus-o până la pat și am făcut-o să o țină de mână pe Anna.

Apoi m-am dus să-l caut pe colonelul Kohn. Cât mi-am croit drum printre cei care se agitau în holul principal, mai toți vorbeau despre moartea lui. Se părea că toți îl văzuseră murind și numai eu îl văzusem în viață.

Cred că s-ar fi convenit să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală, dar n-am făcut-o. Am pus la îndoială sănătatea mintală a celorlalți.

Am găsit o scară metalică, ale cărei picioare erau încastrate în duroplast, și am început să urc. Nu-mi place mai deloc înălțimea, dar curând am ajuns la douăzeci de metri și am pornit să alerg pe o pasarelă, întrebându-mă de unde provenea aerul încins și umed de acolo, și abia după aceea mi-am dat seama că era vorba de respirația tuturor, de aerul ce se ridica și se acumula în acea parte a clădirii.

L-am zărit stând aproape de gura principală de admisie a aerului. Scosese carcasa și acum împingea furtunul gros și flexibil înapoi, ținând cu pistolul printre gurile de ventilație de metal. A tras ca un adevărat țințaș, apăsând atât de fin pe trăgaci, încât nici n-am văzut mișcarea degetului. Pistolul a tușit, și de afară s-a auzit un urlet.

– Unul mai puțin, a mormăit el, dar eu n-am înțeles dacă referea la gloanțe ori la dușmani, ori la ambele.

– Eloise, ce cauți aici?

– I-am spus că toată lumea, inclusiv Anna, îl văzuse murind, și că ar face bine să apară viu, înainte ca Anna să moară de suferință, și înainte ca Jamal să-i facă pe toți să-l de-
teste.

– Îi subestimezi pe amândoi. Of, of. Dă-te înapoi un pas, deschide gura și astupă-ți urechile.

Am procedat întocmai și pasarela a trepidat, iar eu am avut senzația că cineva mi-a pus un clopot de fier peste cap, iar acum lovea în el cu un baros.

– Vai, Doamne, am bolborosit. Of, Doamne.

Kohn a strigat ceva către mine, dar eu eram aproape surdă.

S-a îndepărtat de mine. Urechile încă îmi țiuiau, dar după o vreme am început să înțeleg ce spunea. Vorbea ca un lector.

– Dacă acea ultimă rachetă ar fi lovit grila, ne-am fi ales cu o bortă mare în dom. Și este accesibilă la o scară exterioară. M-am gândit însă că ar trebui să-i lăsăm să pătrundă pe aici, pentru că-i vom sili să se îngrămădească pe pasarela asta, iar apoi îi împușcăm ca pe iepuri. Ori poate desprindem pasarela și ea se prăbușește cu ei cu tot.

Mi-a spus apoi să mă duc la Jamal care trebuia să trimită doi oameni cu pistoale sus pe pasarelă.

– Și spune-i Annei să nu-și ude pantalonașii. Sunt cât se poate de viu. Imediat ce sosesc cei doi oameni aici, eu o să cobor.

Înainte de a pleca, l-a întrebat:

– De ce cred toți că ai murit?

– Din cauza aparatului de zbor. Voiam să plec cu el și să o hărțuiesc pe Mack, în speranța că o voi face să risipească ultimele rachete. Numai că mi-a luat-o cineva înainte.

– Cine?

– Vizbee și Smelt, cine altcineva? Cred că și-au dat seama că urmau să apară pe meniul nostru, iar bătălia le-a oferit un prilej potrivit de evadare. Deși nu prea înțeleg unde încercau să fugă. Niște idioți. Acum, șterge-o.

PROBA NUMĂRUL (24)

Din agenda colonelului Kohn
(vorbește Kohn)

Jamal îmi spune că-și va amâna lovitura de pumn în falcă până când pătrund verii în dom, ori după ce reușim să scăpăm. În felul acesta, dacă-mi sparge câțiva dinți, ori voi beneficia de asistență stomatologică, ori nu voi mai avea nevoie

de ea.

I-am pus pe câțiva oameni să desfacă bolțurile de prindere ale pasarelei superioare. Un porc-urs a smuls grila și gurile de aerisire, dar deocamdată n-a încercat nimeni să pătrundă pe acolo. Or fi priceput, probabil, că încercarea i-ar aduce exact în bătaia armelor noastre.

Tare aş vrea să ştiu dacă lui Mack i-a mai rămas vreo rachetă. Să facem un calcul, în sala de arme erau şase. Una a fost trasă în apartamentul lui Krebs. Una, pentru distrugerea centralei electrice. Una pentru a distruge sala de mese a cantinei. Trei au fost folosite aici. Să însemne că a rămas fără rachete?

Pariez că nu. Sunt convins că şi-a ascuns vreo două într-un loc ştiut doar de ea, probabil în subteran. Această femeie este îndrăzneată, dar şi precaută. Dacă mai are vreuna, curând o va folosi împotriva unei uşi. De preferinţă, două, câte una pe fiecare parte. După aceea fiarele mari vor dărâma rămăşiţele de uşi şi vor pătrunde.

O să ucidem multe dintre ele, dar nici nu se va cunoaşte, deoarece, aşa cum a spus şi Anna, nu poţi lupta împotriva unei lumi întregi.

BUM!

Aţi auzit? În caz că va apuca cineva să asculte înregistrarea asta. Mi-aş dori foarte mult să nu am dreptate mereu. Îmi pare rău că nu sunt mai prostănac, pentru că aşa nu mi-aş da scama de ce se întâmplă. Aş mai vrea ca Anna să fie aici.

E vorba de uşa ce dă spre hangar. E îndoită şi stă umflată spre interior, dar încă rezistă.

Se exercită o presiune foarte mare dinspre exterior. Se aud scrâşnete de metal pe metal, care te calcă pe nervi. Uşa se mişcă încet, dar se mişcă. *Epur si muove*, după cum spunea Galileo inchizitorilor, şi totuşi se mişcă. El se referea însă la Pământ, pe care probabil noi nu-l vom mai vedea.

Zgomotul acela ca o împuşcătură foarte puternică a fost scos de ruperea unei balamale. Era bine dacă uşile ar fi fost făcute din oţel nuclear; şi astea sunt rezistente, dar aveam nevoie de unele indestructibile.

Dau ordin ca patru trăgători să meargă la uşa ce ameninţă să cedeze. Apoi dau ordin unuia să stea în spatele trăgătorilor şi să recupereze arma dacă acesta este ucis sau ră-

nit. Răcnesc spre cei aflați pe pasarela din dom să coboare. Apoi cer unuia să-l însoțească pe Jamal, iar celuilalt să tragă în bolțurile de fixare dacă prin gurile de admisie va pătrunde vreo fiară, lucru ce sigur se va întâmpla. Apoi îi avertizez pe toți ceilalți să se îndepărteze de zona unde va cădea pasarela. Și îi ordon lui Jamal să fie cu ochii pe ușile duble ce dau spre platoul de aterizare. Dacă verii pătrund pe acolo, s-a terminat cu noi.

În cele din urmă, consider că am dat destule ordine. Am făcut tot ce se putea, acum trebuie să luptăm cu îndârjire și probabil că dușmanii vor câștiga bătălia, pentru că pesemne o merită. Așa cum spunea Eloise, e lumea lor.

În drum spre spital, Anna îmi aruncă un zâmbet liniștitor. Practic, decât să trăiască din nou singură, e fericită să moara alături de mine. De când mă știu, n-am mai văzut pe nimeni privindu-mă în acest fel.

PROBA NUMĂRUL (25)

Din scrisoarea Eloisei Alcerra către mama ei

Mă simt ridicolă că în asemenea momente vorbesc, îți vorbesc mereu de la distanță de ani lumină. Dar ce altceva as putea face?

Te-ar îndurera să știi exact cum am murit, dar mai rău te-ai întrista să nu știi. Iar eu țin ca tu să știi că ultimele gânduri ale mele se îndreaptă spre tine.

Lovitura anticipată a afectat ușile duble ce dau spre platforma de aterizare chiar în mijloc, iar metalul a plesnit și s-a îndoit. Apoi a urmat o presiune constantă, neîndurătoare dinspre exterior.

De afară răzbat sunetele cu care deja ne-am obișnuit. Ci-ripituri, mugete și lătrături. Aproape că nu le mai aud, pentru că ascult țipătul metalului ce se încovoiază. Se exercită multă forță acolo. Un braț trece printr-un spațiu liber, e unul dintre porcii-urs, care scrijelește metalul cu ghearele. Jamal răcnește: „Nu trageți încă!”

Și are dreptate, asta ar însemna risipă de muniție. De afară se aud zgomote de viermuiala, alte cântece, mugete, iar apoi presiunea se întetește brusc. Se vede metalul cum se îndoaie, se aude un plesnet, apoi încă ceva cedează cu un pocnet. Ceea ce împinge în ușă respiră gâfâit, dar foarte pu-

ternic.

Trebuie să așteptăm până se prăbușește ușa, iar apoi să tragem în ce se află de cealaltă parte. Cadavrul va bloca deschizătura, dar nu pentru multă vreme.

Mamă, când închid ochii, chiar și pentru o clipă, îți văd chipul.

PROBA NUMĂRUL (26)

Din agenda colonelului Kohn

Ușile duble către platforma de aterizare se deschid exploziv. Unul dintre lei de mare care se proptea în ele încasează două gloanțe și urlă, urlă ca un animal de oriunde, dar de treizeci de ori mai tare.

Apoi, cu un zgomot metalic asurzitor, pasarella se prăbușește laolaltă cu vreo șase porci-urs. Mă apropiu de grămada de metal și împușc unul care mai mișcă.

Mă întorc și văd că leul de mare căzut a blocat ușile duble. Seamănă cu corpul unei nave, negru și neted, cu excepția cicatricelor de pe flancuri, semne ale luptelor duse în perioada de împerechere, plus cele două găuri mici, pe unde au pătruns gloanțele armelor de impact.

Porcii-urs încearcă să-l dea la o parte din drum, iar un arkian urcă pe el, se uită la ce îl așteaptă și coboară precipitat. Însă acum cadavrul este mișcat, iar pentru noi e ultima încercare de a respinge dușmanul din domul de pe Bela.

PROBA NUMĂRUL (27)

Din raportul doctorului Li

Apoi s-au succedat un muget cutremurător și un răcnet colectiv atât de puternic, cum nu credeam că se poate auzi decât în iad.

PROBA NUMĂRUL (28)

Din scrisoarea Eloisei Alcerra
(dictată doctorului Li)

Jamal s-a răsucit pe călcâie și, ridicându-mă în aer, m-a azvârlit într-o parte, după care a sărit și el în aceeași direcție.

M-am izbit de peretele curbat al domului, exact în clipa când o pală de foc a măturat cadrul ușii și cadavrul leului de mare a izbucnit în flăcări, iar straturile de grăsime de sub piele s-au aprins ca ceara, topindu-se și rostogolindu-se înapoi și încolo, ca niște bulgări arzători care zboară. Un bărbat surprins de explozie se înnegrea și se destrăma ca o păpușă atinsă de jetul unui aruncător de flăcări.

Dacă în ușă nu s-ar fi aflat verii, ca să blocheze parțial deschizătura, am fi fost prăjiți cu toții. Așa însă, hainele lui Jamal s-au aprins, iar eu m-am aruncat deasupra lui și ne-am rostogolit împreună, ba simțind arșița flăcărilor, ba ignorând-o, până când ele s-au stins.

Iar după aceea, câțiva dintre ai noștri m-au prins de încheieturi și m-au dus la spital, apoi l-au dus și pe Jamal, și cam în același timp a încetat și vuietul asurzitor, și mi-am dat seama că naveta navei de aprovizionare coborâse, iar motoarele de frânare fuseseră în sfârșit oprite.

PROBA NUMĂRUL (29) Din raportul doctorului Li

Niciodată n-am avut mai mult de lucru decât în timpul încărcării navei.

Verii care supraviețuiseră se împrăștiaseră, dar era evident că se vor întoarce. De aceea, timpul pe care-l aveam la dispoziție era scurt, pentru că trebuia să intervin în cazurile grave de arsuri. Robert suferise fracturi multiple ale radiusului și ulnei la brațul stâng. Fusesse doborât, ori căzuse rău când sărise din calea flăcărilor.

Din fericire, printre alte lucruri, naveta adusese și medicamente, astfel că am desfăcut în grabă cutiile ca să găsim cele trebuincioase.

Jamal avea arsuri de gradul doi pe tors și unele mai puțin grave la mâini. Eloise se alesese cu arsuri superficiale, dar dureroase, la mâini, pânțele și sânul drept. Un tânăr care se aflase aproape de Jamal suferise arsuri care îl făcuseră de nerecunoscut, și a murit în vreme ce îl urcam la bordul navei.

Cât mă ocupam de răniți, pilotul navei, un anume locotenent Mannheim, mi-a explicat ce se întâmplase. Era încă cutremurat de cele descoperite. A spus că plafonul de nori

fusese neobișnuit de dens, până și pentru Bela, și ajunsese aproape deasupra cosmodromului când a văzut că eram asediați.

Cum naveta nu deține armament, a făcut singurul lucru posibil, aterizând ca de obicei, folosind jetul rachetelor de frânare drept arme. Robert l-a lăudat și felicitat, lucru bine-meritat de acel tânăr ofițer care, deși confruntat cu o situație inimaginabilă, ne salvase viața tuturor.

Imediat ce s-a putut, naveta s-a înălțat în aer. Nu m-am simțit în siguranță decât după ce ne-am aflat deasupra norilor, în lumina eternă a soarelui incandescent ce se profila pe fundalul întunecat al spațiului.

PROBA NUMĂRUL 30

Din cea de-a doua agendă a colonelului Kohn

Bineînțeles, Anna vrea să-mi administreze un anestezie și să mă țină în infirmerie în următoarele șase luni. Îi spun să îmi facă un analgezic și să-mi pună brațul rupt în atele.

Reușesc să mă odihnesc, lucru de care aveam mare nevoie. Anna mă spală. Primesc hrană și mi se permite să dorm sub sedare vreme de douăsprezece ore. Când mă trezesc, îl vizitez pe Jamal și îl găsesc încorsetat într-un fel de armură corporală, care îi ferește arsurile de infecție și ajută la vindecare. Anna spune că va avea nevoie de multe grefe când va ajunge acasă.

Nu-i în stare să mă lovească, dar îmi reînnoiesc oferta pentru momentul când i se vor vindeca mâinile. Are pe față un zâmbet prostesc și fericit, de aceea cred că se află prea mult sub influența injecțiilor cu M2 ca să mă audă sau să se mai sinchisească. Trăiește și e iubit, iar acum plutește dus de morfină, și e mai aproape de paradis decât vom reuși noi să ajungem vreodată.

Așezată la căpătâiul lui, Eloise e sclipitoare și vorbăreată. Poartă bandaje îmbibate în anestezie cu efect local și când o întreb cum se simte, îmi răspunde:

– Sănul drept o să arate ca naiba o vreme. Ridică apoi mâinile bandajate și continuă: Și nu voi mai putea cânta nicio-dată la harpă.

Ciudată femeie.

Apoi stau de vorbă cu Cetewayo, căpitanul navei de apro-

vizionare. E un bărbat masiv, cu o chelie lucioasă ce seamănă cu un lingou de bronz, care dă mereu din cap cât îi povestesc evenimentele. Din fericire, și el poartă uniformă, astfel că nu este nevoie să-i explic prea mult cele petrecute.

Pierderea unei întregi colonii miniere va provoca un șoc enorm acasă. Cred că voi petrece câțiva ani ca martor, fiind interogată de tot felul de indivizi. Însă eu vreau să rezolv totul ca la carte încă înainte de a părăsi Bela pentru totdeauna.

Este de acord. Îi încredințez agendele și o serie de alte probe și le sigilează pe toate în seiful lui. Îmi eliberează o agendă nouă. Apoi îi dă ordin lui Mannheim să se apuce de luarea declarațiilor celorlalți oameni salvați de pe planetă – zece, câți am mai rămas.

Întrucât birocrații nu cred nimic decât dacă le este prezentat scris, semnat în căsuța potrivită cu numele și gradul, aceste declarații vor fi comparate și se va întocmi un raport care, la rândul lui va fi semnat și parafat.

De acord, este o operațiune prin care fiecare încearcă să-și salveze pielea. Însă ar mai fi ceva. Este esențial să verificăm exploatarea minieră și Baza Principală din aer, ca să ne asigurăm că nu mai există și alți supraviețuitori. Dacă am avea soldați cu noi, ar trebui să pătrundem în clădiri și să le inspectăm, indiferent de pericole. Cum nu avem nici oameni, nici arme să procedăm astfel, trebuie să facem ce se mai poate – altfel ne riscăm carierele.

S-ar putea să sune cam glacial, însă, din punct de vedere metafizic, sunt convins că, în afară de noi, toți oamenii au murit. Trebuie să facem ce se impune, dar în felul acesta nu vom salva pe nimeni. Cetewayo mă aprobă și dă ordinele necesare.

Apoi mă alătur lui Mannheim, care s-a instalat deja în navetă. Ne legăm centurile și ne desprindem de partea de jos a navei-mamă, apoi, dintr-o dată, totul devine ceva deja văzut, după cum s-a exprimat un filozof antic.

Plonjăm prin norii care se rostogolesc parcă în mod neînțeles, ploaia ne izbește în valuri, și un fulger zigzagat cutreieră de la un nor la altul. Mă gândesc la faptul că, după ce am trecut prin atâtea, ar fi ridicol să mor lovit de un fulger oarecare în timp ce efectuez o misiune de rutină și de o inutilitate strigătoare la cer.

Cu toate acestea, coborâm vertiginos prin ultimul, și cel

mai întunecat, dintre norii ce par să atârne etern pe cer, și zburăm cu o viteză ametoitoare pe deasupra mării familiare, de culoare albastru foarte închis. Având în mână un disc de navigație, îl îndrum pe Mannheim spre Alfa. Curând vedem atelierele și domurile, precum și îngrăditurile de la tabăra minieră, și îl rog pe Mannheim să coboare mai mult.

Jungla pare să fi înaintat, pregătită să șteargă orice urmă lăsată de oamenii aflați în trecere pe aici. Au rămas în viață doar mașinăriile, centrala electrică încă funcționează, iar șuvoiul cafeniu de noroi se tâlăzuiește pe versantul dealului ca o uriașă suferință dizenterică. Luminile s-au stins de mult, desigur, dar...

Observ ceva, o mișcare...

Da! Este cineva!

O siluetă mărunță, care nu aparține unui arkian.

Stă în pragul unei uși, făcând semne cu brațele.

Coborâm doar o secundă, și îl trag înăuntru cu brațul rămas teafăr, după care ne ridicăm din nou. Îl privesc cu o admirație amestecată cu respect, încercând să-mi imaginez cum de a reușit să supraviețuiască într-o junglă ostilă atât de multă vreme – și singur!

E mult mai slăbănog decât mi-l amintesc, e îmbrăcat în zdrențe, pantalonii îi sunt legați în talie cu o funie, are pe față și mâini niște cicatrice lungi, semne de zgârieturi, iar porțiunile lipsite de cicatrice sunt pline de înțepături de insecte, așa cred. Duhnește ca jungla putredă de pe Bela. Dar sunt încântat privindu-l.

– Ted, îmi pare rău că nu te-am găsit data trecută, când te-am căutat.

– În fine, iată-mă, spune, și se apucă să ne istorisească – fără să se bâlbâie câtuși de puțin.

Ne povestește cum a scăpat din strânsoarea porcului-urs, lăsând în urmă salopeta mult prea mare pentru el, cum fiara a pierdut timpul mâncându-i straiile, ceea ce i-a îngăduit să se strecoare în desișuri, cum a fugit și și-a găsit o ascunzătoare, cum și-a confecționat singur o capă de frunze, ca să nu-i fie frig și ca să se ferească de ploaie. Cum a urmărit o creatură cu pene, dar fără aripi, semănând cu un papagal și s-a apucat să mănânce aceleași lucruri ca și ea. Cum, cu vremea, și-a croit drum înapoi spre Alfa, a găsit totul părăsit, a folosit hainele găsite pe acolo și a trăit hrănindu-se cu ce a

găsit în niște lăzi sigilate conținând provizii, asta până a auzit aparatul nostru de zbor.

– Nu ți-ai făcut griji că am plecat și te-am abandonat aici?

– Nu, spune el cu seninătate. Știu că nu sunteți chiar așa nesimțitori, mai adaugă, la care eu am bunul simț de a roși.

Cât l-am ascultat pe Ted Szczech, am traversat golful turbulent și acum sosim la estuarul fluviului al cărui nume nu l-am știut niciodată – iar asta nu pentru că numele date de oameni ar mai însemna ceva pe Bela. Presupun că arkienii au un nume foarte muzical pentru el, așa cum au pentru orice altceva.

Zamok se înalță dinaintea noastră și observ că lucrurile s-au mai schimbat. Baza Principală nu mai e ce-a fost, arkienii au îndepărtat deja unele dintre adăposturile umane de pe templul lor în stil incaș. Sunt convins că va urma reconstruirea frumoaselor temple.

Un grup masiv de băștinași s-a strâns într-un luminiș, și stă în cercuri concentrice, dar întorc capetele când văd aparatul de zbor. Unii ne amenință cu armele, dar majoritatea se mulțumesc să ne arunce doar o privire, după care revin la ceea ce fac acolo. Noi nu mai contăm, iar ritualul este mai important.

În centrul mulțimii stă Julia Mack. Îi cer lui Mannheim să coboare până la o altitudine stabilă, de la care să putem urmări ce se întâmplă la sol. Mack ne ignoră complet, și privește drept înainte. Poartă o robă splendidă, nu are perucă pe cap, și seamănă mai mult ca niciodată cu Gertrude Stein din portretul făcut de Picasso, ori cum ar fi arătat Gertrude dacă ar fi fost înfășurată într-un covor persan.

Brusc, Ted reîncepe să se bâlbâie și dă să întrebe:

– Dd... dd.. de ce?

– Îți explic mai târziu, îi spun eu încet.

Acum, un arkian face un pas în spatele lui Mack, are în mână – nu obișnuitul instrument – nu, pentru Dumnezeu, e un metal alb, un piolet de titan, adus pesemne cu multă vreme în urmă de părinții ei pentru ascensiuni montane. Doar că i s-a pus un mâner mai lung, pentru ca micuțul arkian să poată ajunge la capul ei.

Instrumentul descrie un arc, iar Mannheim exclamă, numi dau seama ce a spus, iar Ted scoate un țipăt ciudat, în

vreme ce Mack se prăbușește cu vârful înfip în creier. Un alt preot înaintează, aducând securea obișnuită pentru a încheia ritualul.

– Trebuie să punem capăt acestei barbarii, spune Mannheim.

Iar eu îi răspund:

– Ba nu, nu intervenim.

Aceasta este recompensa pentru tot ce a făcut pentru ei – va deveni o zeiță a arkienilor, ajungând în panteonul lor și trăind astfel pe vecie. În cele din urmă, s-a alăturat propriei specii, și nu mai este singură.

Când totul se termină, la ritual mă refer, trebuie să îl scutur pe Mannheim de braț ca să-i atrag atenția.

– Asta este biserica lor, îi spun, și așa se desfășoară împărtășania lor. Noi nu avem ce căuta aici. Nici nu trebuia să călcăm pe planeta asta. Să mergem.

CONCLUZII ȘI HOTĂRÂRE

Din punct de vedere legal, KOHN, Robert Rogers, nu poate fi făcut răspunzător pentru dezastrul petrecut pe planeta Bela.

Totuși, întrucât este singurul supraviețuitor dintre conducători trebuie să răspundă pe cale administrativă, deoarece nu există altcineva care să fie învinuit. Prin urmare, se pensionează în mod involuntar din Forțele de Securitate cu pedeapsă disciplinară cu o reducere corespunzătoare a pensiei.

PROTESTELE înaintate de cetățenii Alcerra, al-Sba'a și Szczech față de hotărâre SE RESPING.

Prin prezenta, SE APROBĂ CEREREA depusă de KOHN și soția pentru a li se permite să trăiască la pensie în oaza din Marele Deșert American.

PRIN HOTĂRÂREA ONORABILEI COMISII